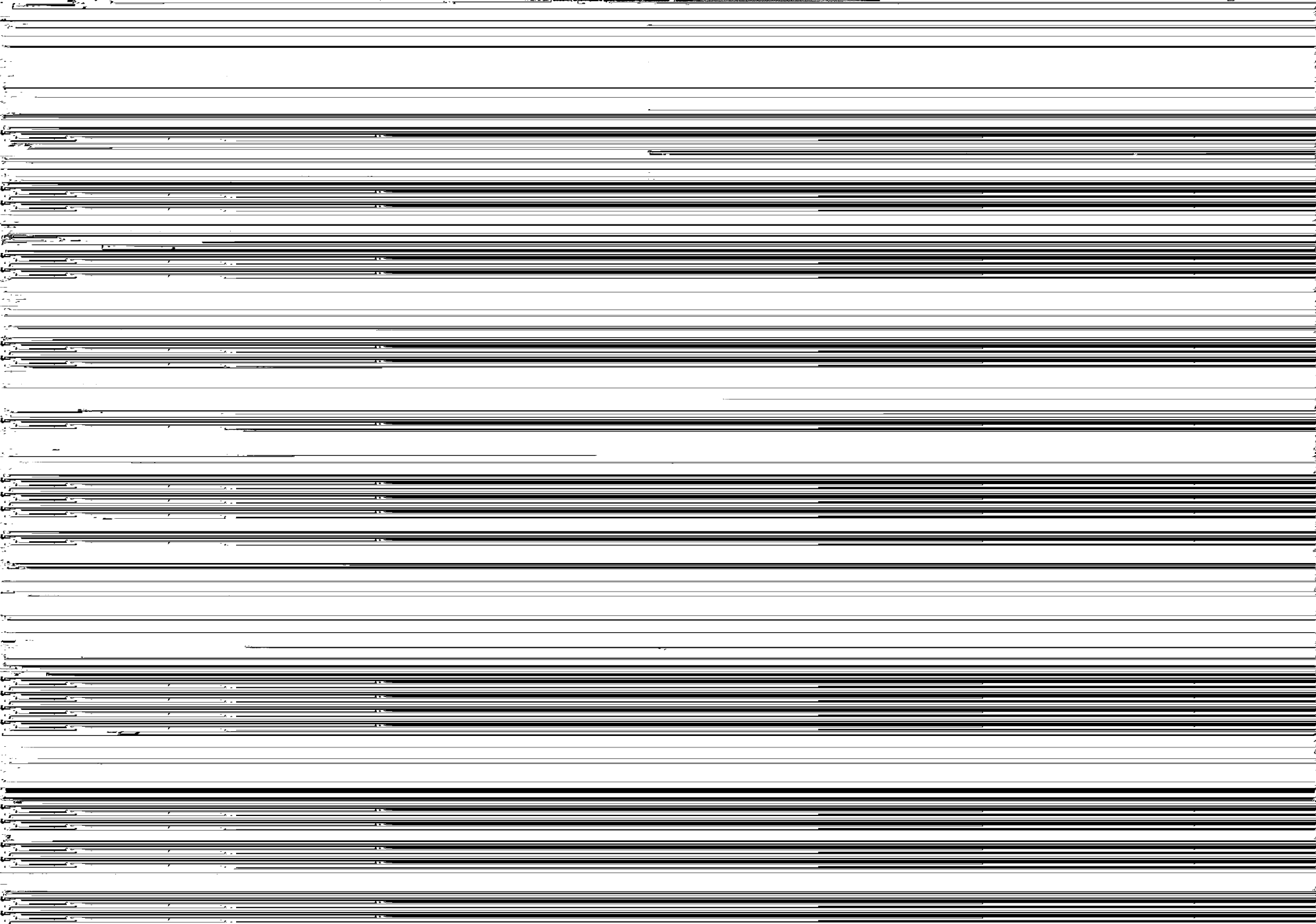

Рік 1812 року ознаменував затхлу атмосферу Російської імперії.

О. Паровський таке багатство слів, що коли б ними «не

того ж періоду та літературознавчі поані про них. Як поклад назве-

віошування XVII : XVIII

виступами невідомих письменників, здебільшого вихідців з народу. що

74000

шукати ще тоді, коли українська пісня була неслучайно серією патетичних

дівеннику¹ десь у 1817—1818 р.: «Ода мадороссийского поостоложня»

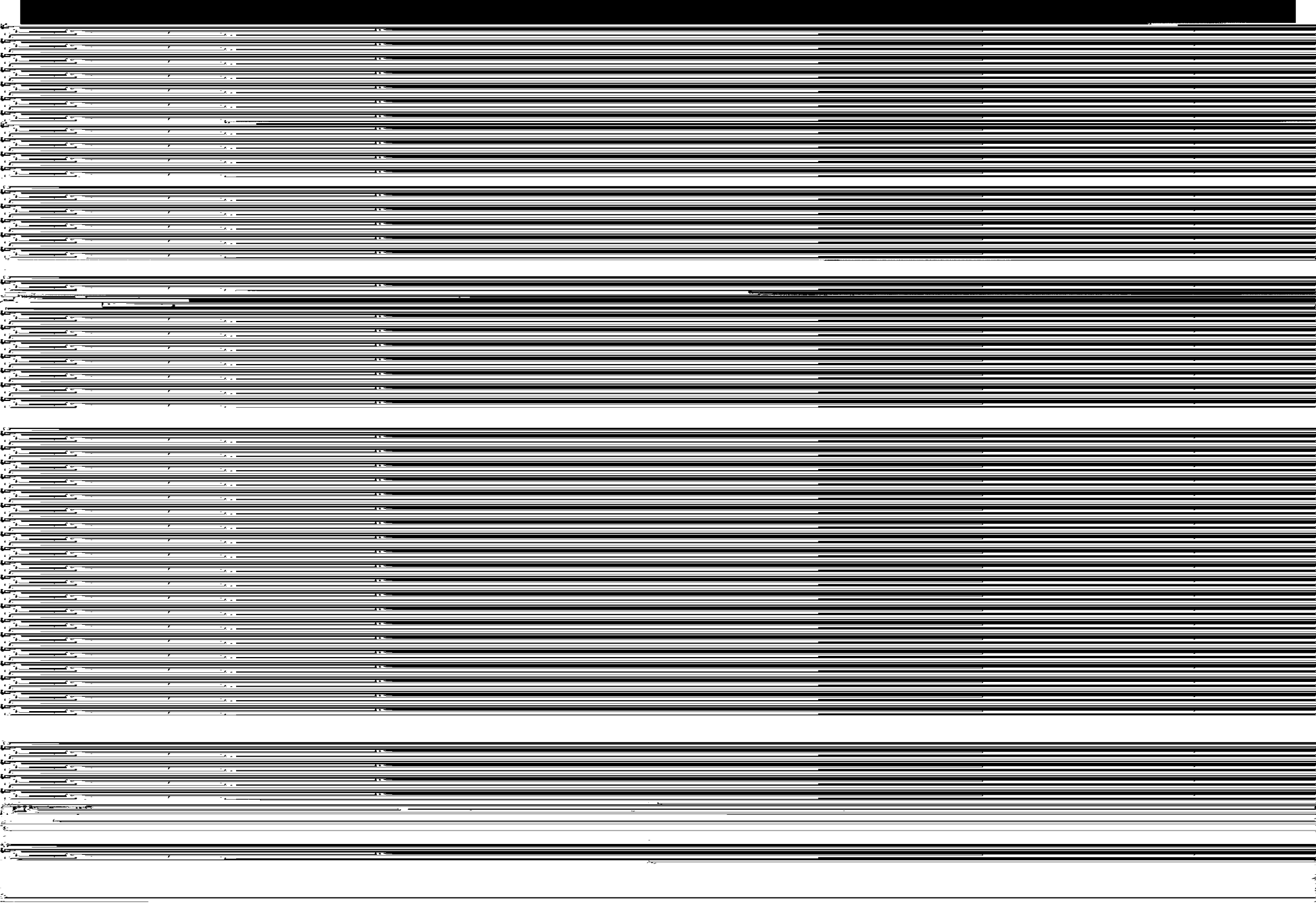
Най ажентівішій : 1812 1814

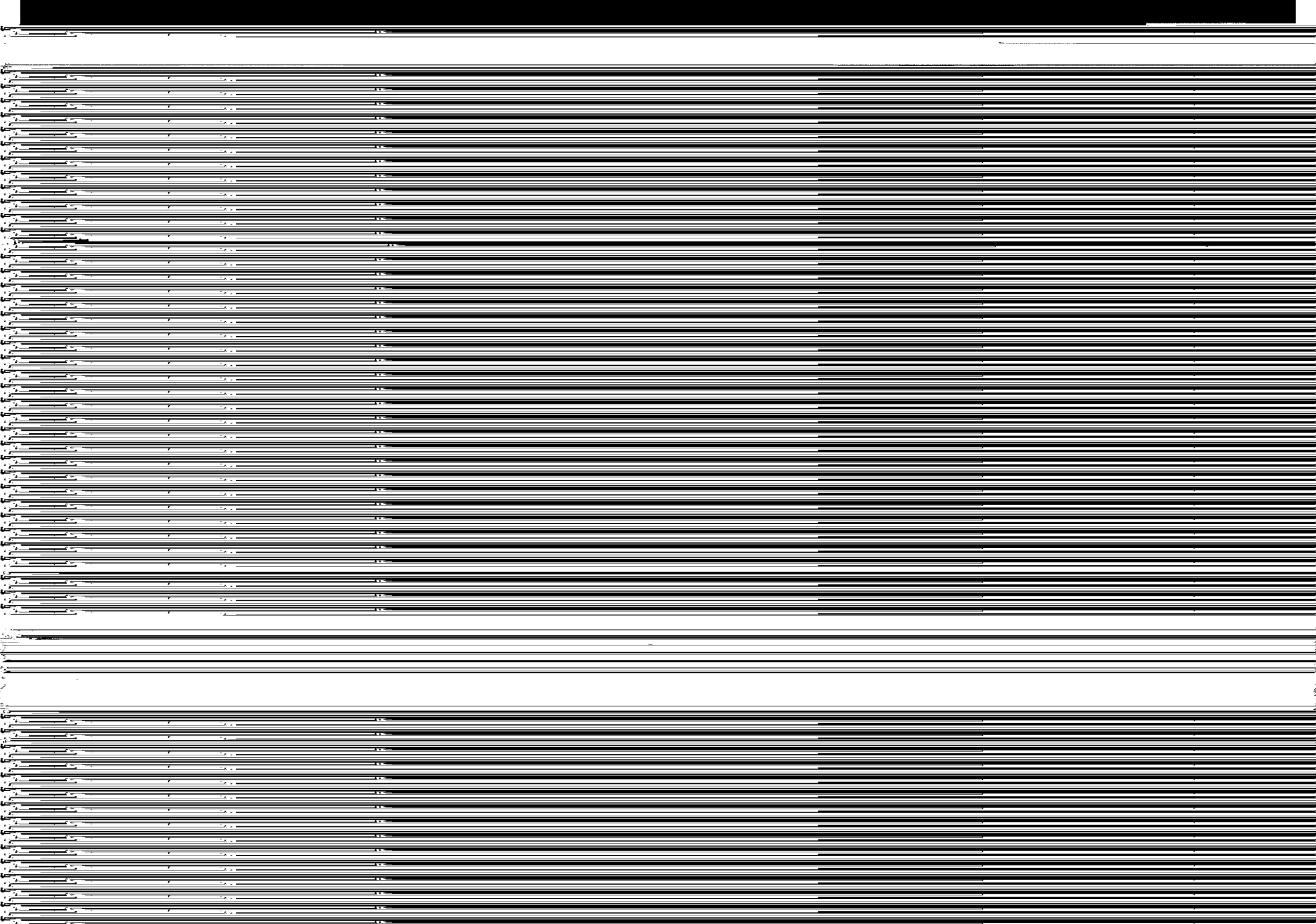
Та, дідемно: — Тут і баби не одуриш...

К...

в існуючому суспільстві не суть береться до уваги, а форма. На до-

для автора була творчість безіменних поетів минулого віку, від яких він
відоизняється умінням більш стовинко побудувати сюжет. більш стисла

Наслідуючи І. П. Котляревського, бурлескно-травестійні поеми пишуть П. П. Білецький-Носенко, К. Д. Думитрашко, Я. Г. Ку-

р'ян. Однак їхні твори не мають тієї цілеспрямовано-

сти роки присвятив літературній роботі — писав поеми, романи, байки, складав словники, працював над граматику української мови, під кінець життя, не маючи часу і сил переписати начисто рекомендова-

ливістю і безтурботністю провінціального панського життя. Звичайно

хи, *везді* — всюди, *вздіти* — одягти) свідчать про те, що автор про

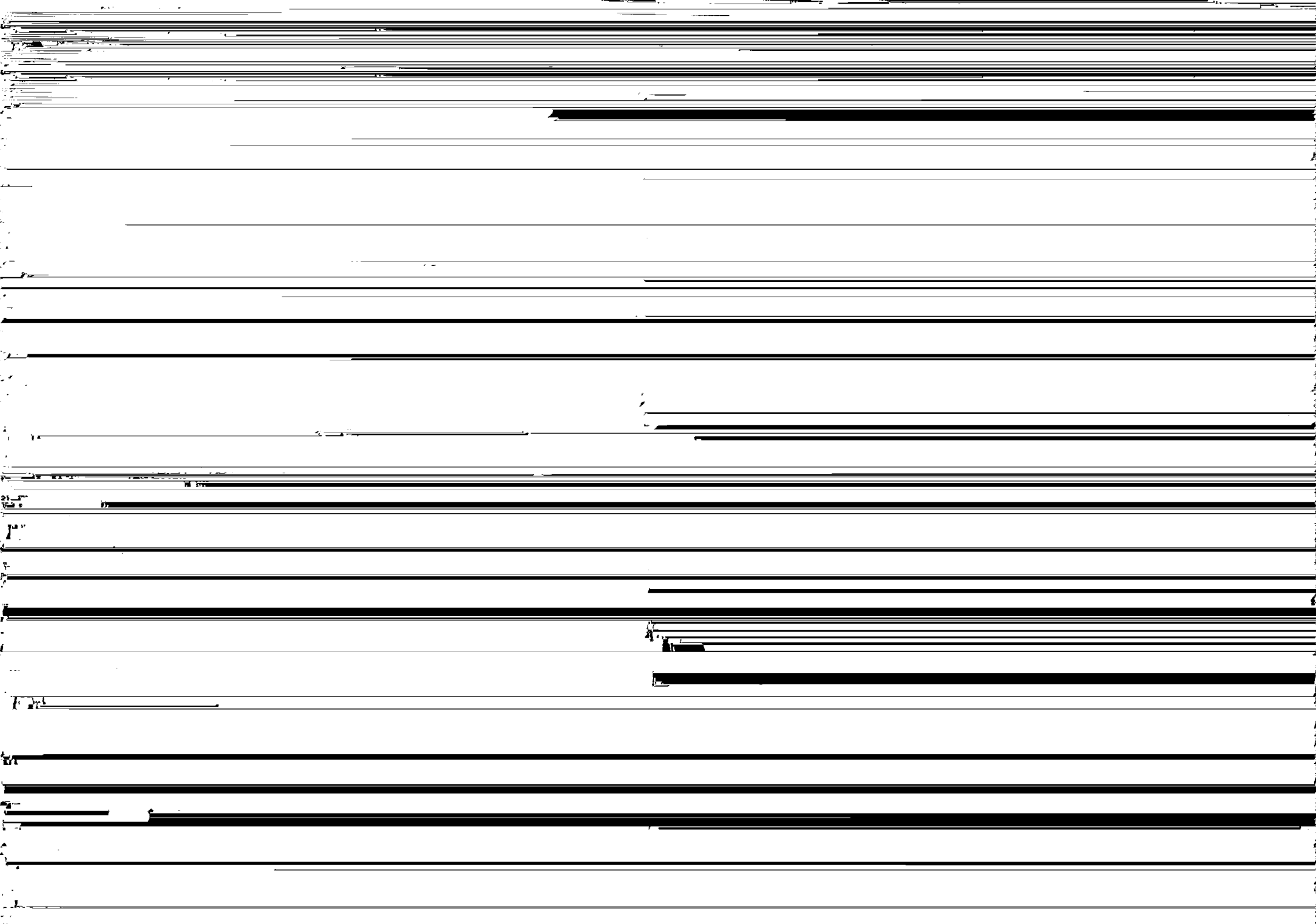
(333 назви), складають великий том всього ж він написав ~~своє~~

ченко, а поезія «Літальний апарат»

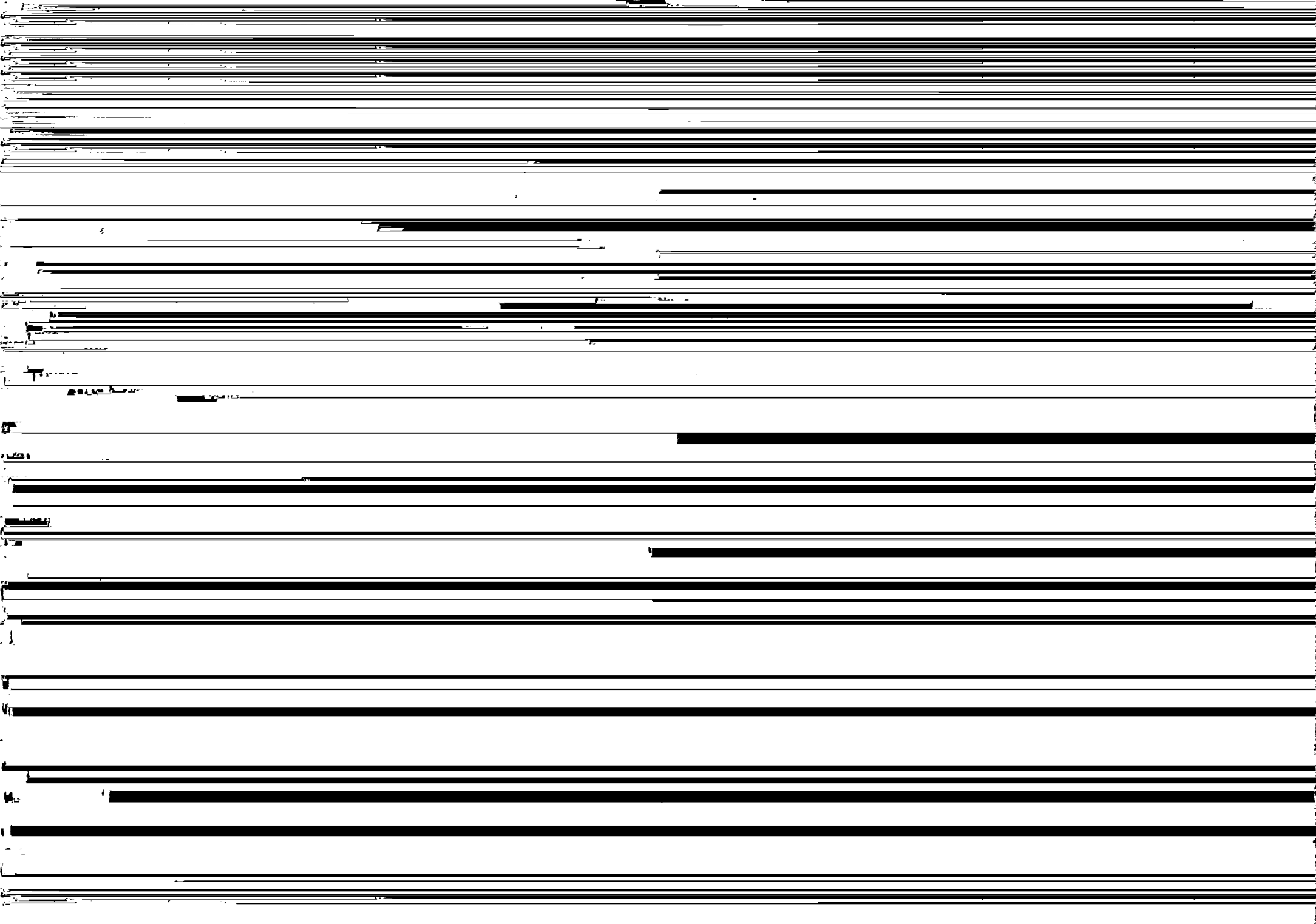
Найкраще виявив себе С. Писаревський у пісні. Це слід, оче-

«Наталку Полтавку» Котляревського, висловив свої власні, проти-
лежні судження. Він намагався в ситуаціїх зняти питання :

дати єдиного сина бідної вдови, бо це він, мовляв, у свої райони

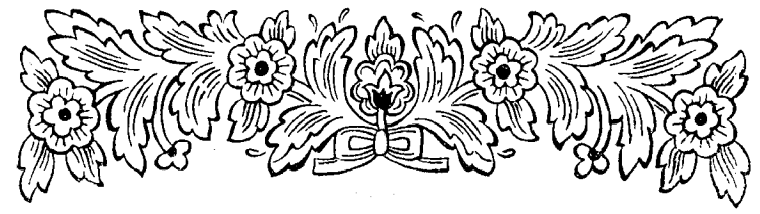

Бурлеско-трагестійна тоадипія на початку XIX ст. майже сть

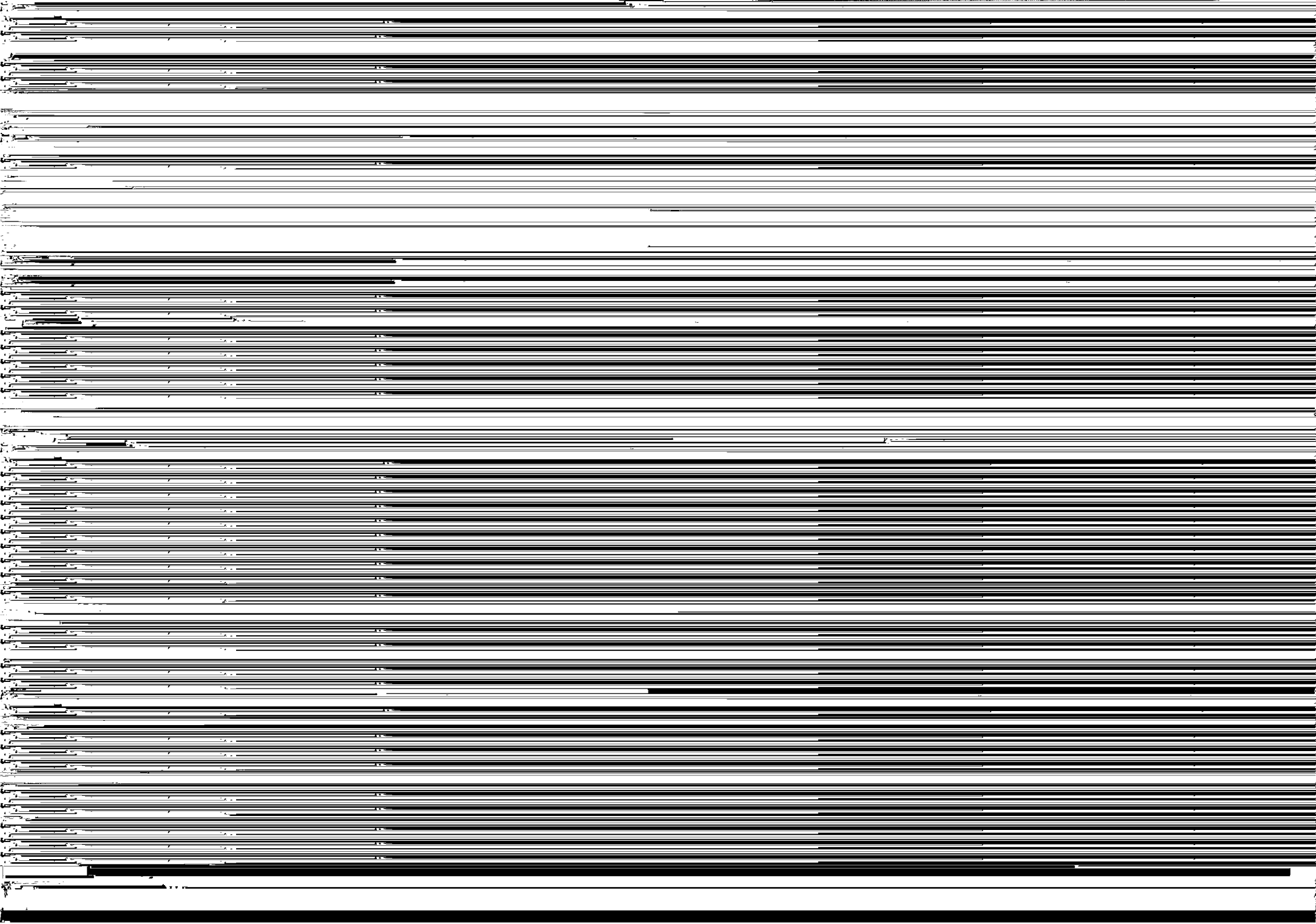
хійно захоплює багатьох письменників, зокрема поетів. Одночасно

чим в літературі все більше уваги віддається правливому опису поб.

Да вже-бо і вони мудрують.

Віліах пустився в дорогу.

Тут Канівський так нахопився,
Що трохи з ляку не скоутився.

Смикнув потім до Комашичука

Да Швидкопламенець дознався
трохи, кажутъ, упоося:

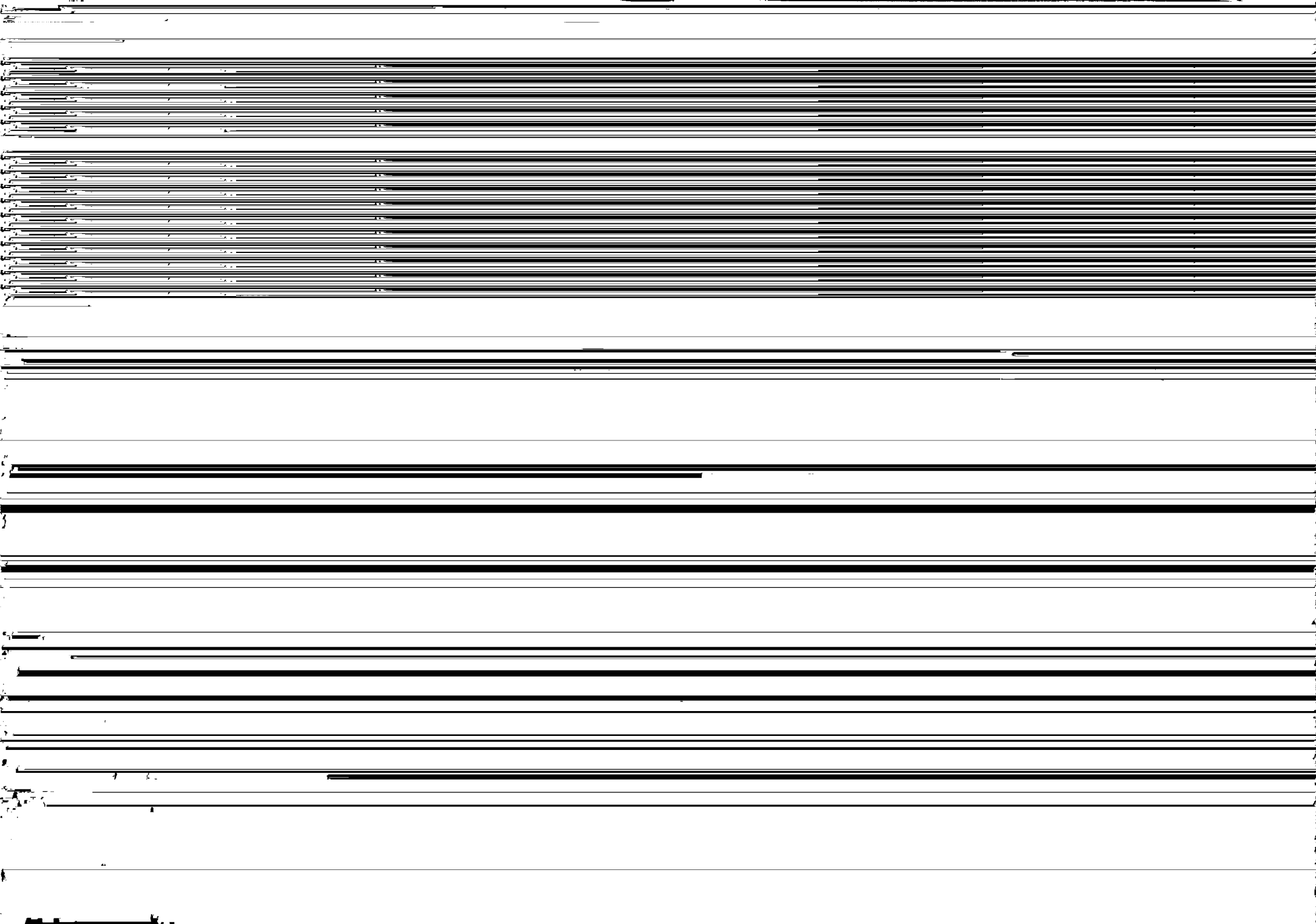
Мов чорт на ухо їм шепнув.

Щоб їхав швидше до самого,
Його щоб більше не барив;

Що кида бідненьких овень:

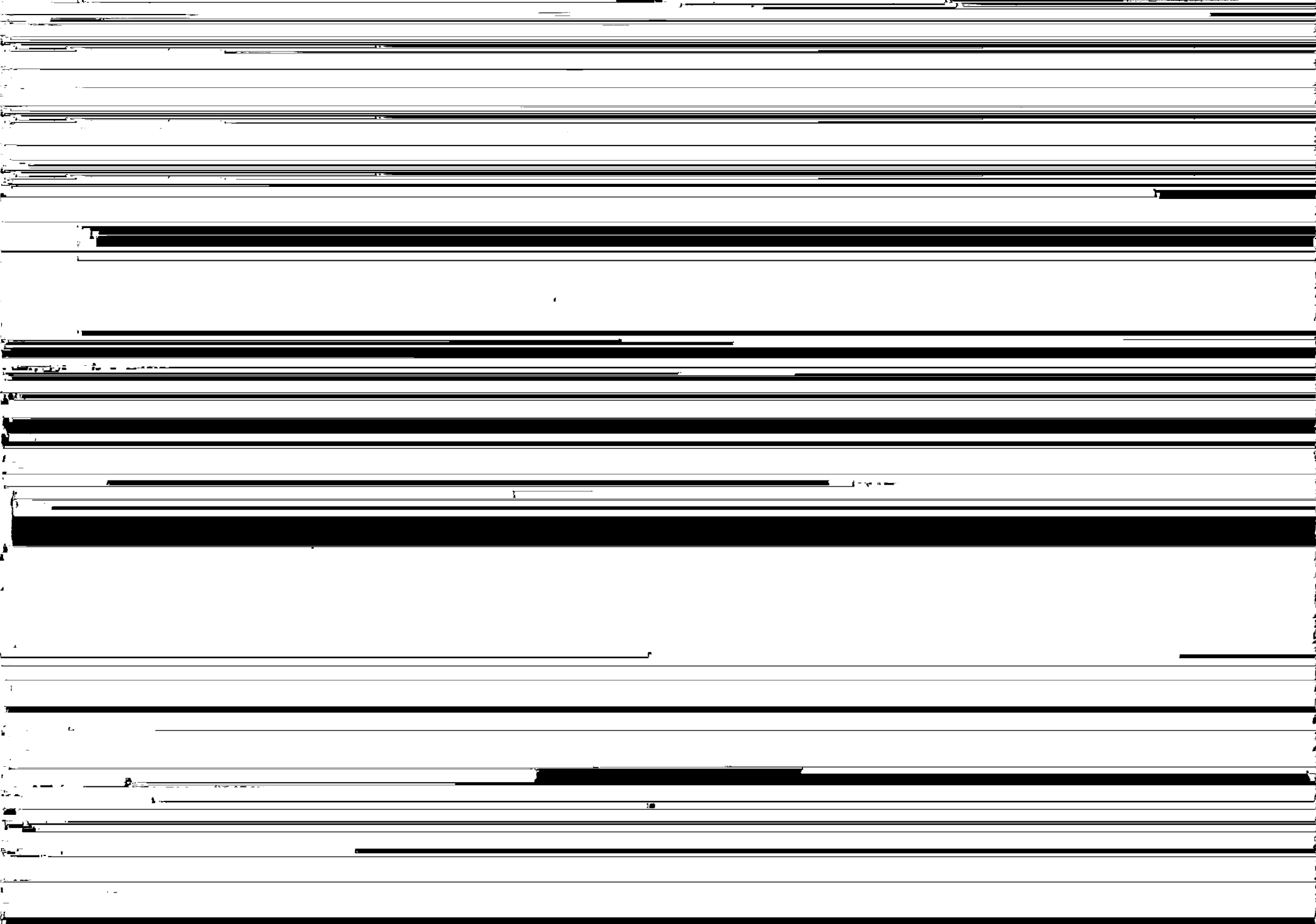
Ідуть статецько, мов панята,
Прехльощкі добойі, ребята.

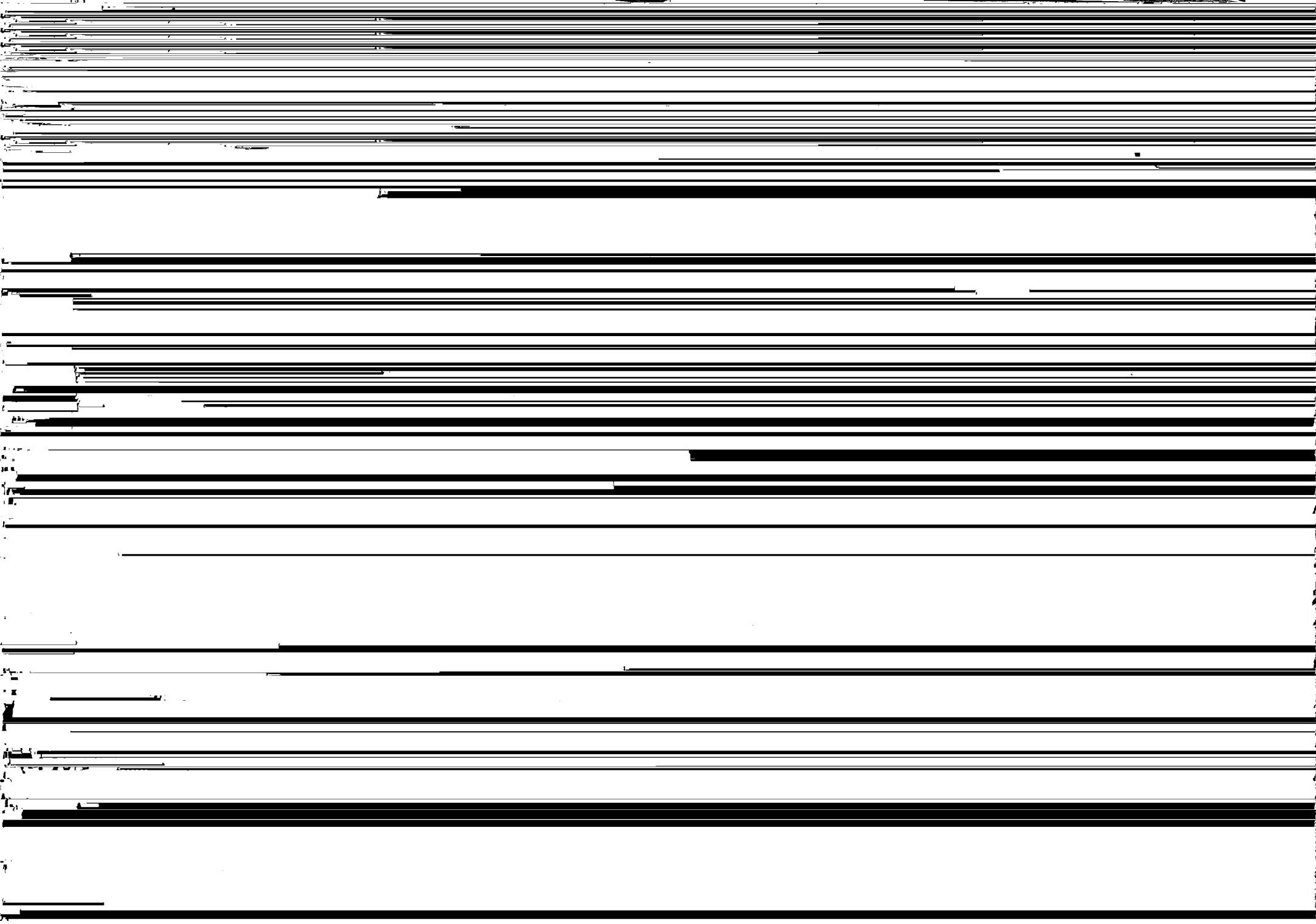

Іди скорій, не оглядайся.

Хоч чорту, боя, хоч би панам.

I. [illegible]

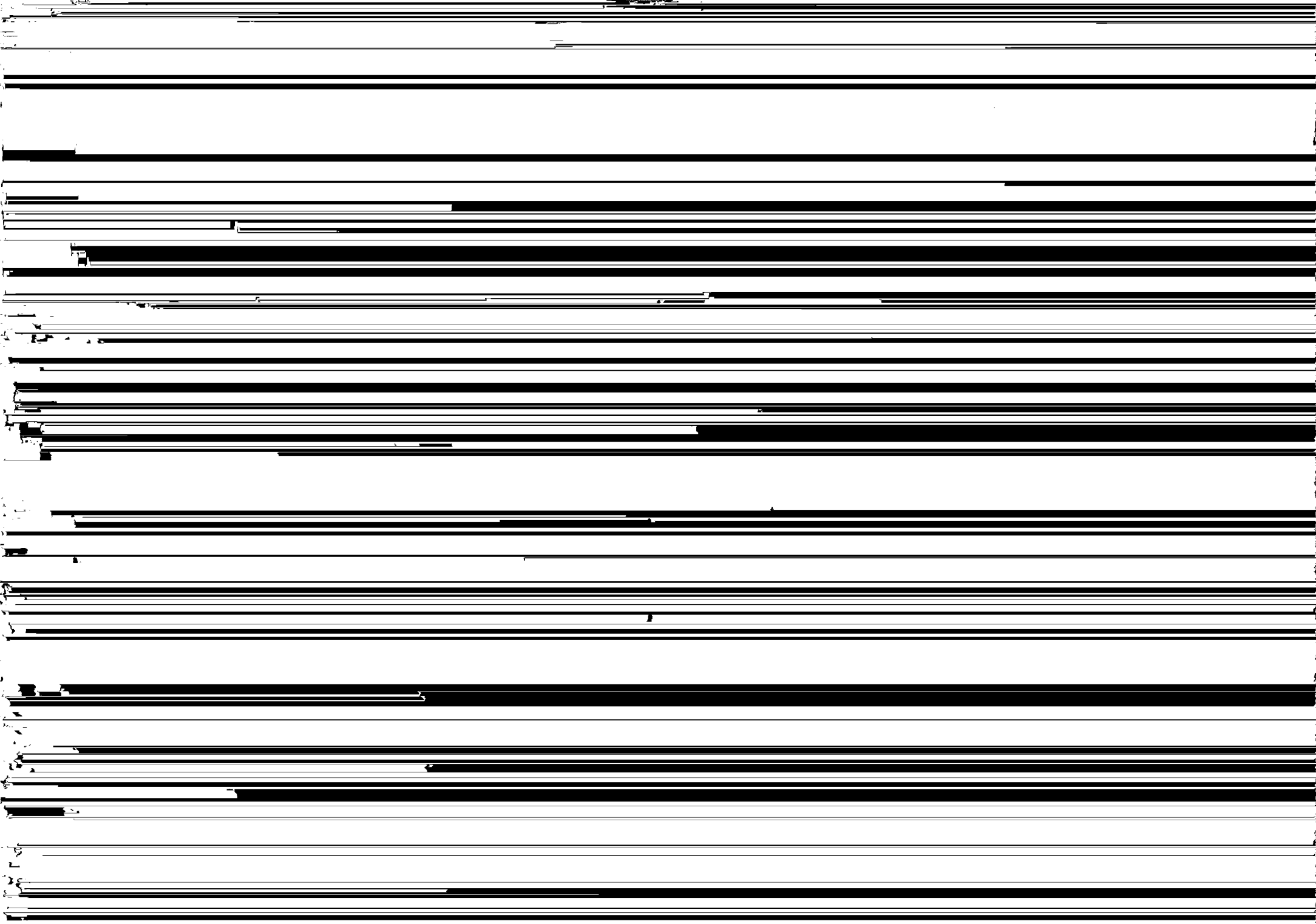

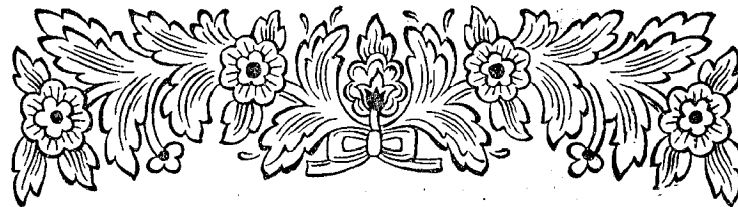
Хочете і нас, кургузи,
Бити так, як пруссаків.
Бусурмане, зась гадючий!
Візьмеш тут рожен колючий!
Ми бусурмане!

Разом, бач, високо знявся!
В школі чи давно валявся,
Не згада тепер то туз?
Кажуть же — покійник батько

Ви од страху, вражі люди,
Окаляється не так.

13

Отамана швидше самі
Видайте руками нам.
Хоть, зібравшись киями

На весь світ рот роззявляє,
Мовби з'їсти хоче весь.

6

Далебі, мені аж чудно.

Дунав, тут його і панство:
Аж сковзнувся — да і впав,
Навів пранцюзів, так як галу.

«Миру нам не хоче дати,
Хоче, каже, нас карати,
Білий бородою на скарі»

Обмани їх, голодрабців,
Що Росію звоював.

16

19

Так-то й Бонапарт-злodyга
Був накрав довідь всього:

А теперь нехай не сниться

«Слухай, Іване, Климе, Грицю,
Скажу якусь вам небилицю,
Таку, що біс коли її бачив»

Handwritten signature: [Illegible]

1998, 1999, 2000, 2001, 2002, 2003, 2004, 2005, 2006, 2007, 2008, 2009, 2010, 2011, 2012, 2013, 2014, 2015, 2016, 2017, 2018, 2019, 2020, 2021, 2022, 2023, 2024, 2025, 2026, 2027, 2028, 2029, 2030, 2031, 2032, 2033, 2034, 2035, 2036, 2037, 2038, 2039, 2040, 2041, 2042, 2043, 2044, 2045, 2046, 2047, 2048, 2049, 2050, 2051, 2052, 2053, 2054, 2055, 2056, 2057, 2058, 2059, 2060, 2061, 2062, 2063, 2064, 2065, 2066, 2067, 2068, 2069, 2070, 2071, 2072, 2073, 2074, 2075, 2076, 2077, 2078, 2079, 2080, 2081, 2082, 2083, 2084, 2085, 2086, 2087, 2088, 2089, 2090, 2091, 2092, 2093, 2094, 2095, 2096, 2097, 2098, 2099, 2100, 2101, 2102, 2103, 2104, 2105, 2106, 2107, 2108, 2109, 2110, 2111, 2112, 2113, 2114, 2115, 2116, 2117, 2118, 2119, 2120, 2121, 2122, 2123, 2124, 2125, 2126, 2127, 2128, 2129, 2130, 2131, 2132, 2133, 2134, 2135, 2136, 2137, 2138, 2139, 2140, 2141, 2142, 2143, 2144, 2145, 2146, 2147, 2148, 2149, 2150, 2151, 2152, 2153, 2154, 2155, 2156, 2157, 2158, 2159, 2160, 2161, 2162, 2163, 2164, 2165, 2166, 2167, 2168, 2169, 2170, 2171, 2172, 2173, 2174, 2175, 2176, 2177, 2178, 2179, 2180, 2181, 2182, 2183, 2184, 2185, 2186, 2187, 2188, 2189, 2190, 2191, 2192, 2193, 2194, 2195, 2196, 2197, 2198, 2199, 2200, 2201, 2202, 2203, 2204, 2205, 2206, 2207, 2208, 2209, 2210, 2211, 2212, 2213, 2214, 2215, 2216, 2217, 2218, 2219, 2220, 2221, 2222, 2223, 2224, 2225, 2226, 2227, 2228, 2229, 2230, 2231, 2232, 2233, 2234, 2235, 2236, 2237, 2238, 2239, 2240, 2241, 2242, 2243, 2244, 2245, 2246, 2247, 2248, 2249, 2250, 2251, 2252, 2253, 2254, 2255, 2256, 2257, 2258, 2259, 2260, 2261, 2262, 2263, 2264, 2265, 2266, 2267, 2268, 2269, 2270, 2271, 2272, 2273, 2274, 2275, 2276, 2277, 2278, 2279, 2280, 2281, 2282, 2283, 2284, 2285, 2286, 2287, 2288, 2289, 2290, 2291, 2292, 2293, 2294, 2295, 2296, 2297, 2298, 2299, 2300, 2301, 2302, 2303, 2304, 2305, 2306, 2307, 2308, 2309, 2310, 2311, 2312, 2313, 2314, 2315, 2316, 2317, 2318, 2319, 2320, 2321, 2322, 2323, 2324, 2325, 2326, 2327, 2328, 2329, 2330, 2331, 2332, 2333, 2334, 2335, 2336, 2337, 2338, 2339, 2340, 2341, 2342, 2343, 2344, 2345, 2346, 2347, 2348, 2349, 2350, 2351, 2352, 2353, 2354, 2355, 2356, 2357, 2358, 2359, 2360, 2361, 2362, 2363, 2364, 2365, 2366, 2367, 2368, 2369, 2370, 2371, 2372, 2373, 2374, 2375, 2376, 2377, 2378, 2379, 2380, 2381, 2382, 2383, 2384, 2385, 2386, 2387, 2388, 2389, 2390, 2391, 2392, 2393, 2394, 2395, 2396, 2397, 2398, 2399, 2400, 2401, 2402, 2403, 2404, 2405, 2406, 2407, 2408, 2409, 2410, 2411, 2412, 2413, 2414, 2415, 2416, 2417, 2418, 2419, 2420, 2421, 2422, 2423, 2424, 2425, 2426, 2427, 2428, 2429, 2430, 2431, 2432, 2433, 2434, 2435, 2436, 2437, 2438, 2439, 2440, 2441, 2442, 2443, 2444, 2445, 2446, 2447, 2448, 2449, 2450, 2451, 2452, 2453, 2454, 2455, 2456, 2457, 2458, 2459, 2460, 2461, 2462, 2463, 2464, 2465, 2466, 2467, 2468, 2469, 2470, 2471, 2472, 2473, 2474, 2475, 2476, 2477, 2478, 2479, 2480, 2481, 2482, 2483, 2484, 2485, 2486, 2487, 2488, 2489, 2490, 2491, 2492, 2493, 2494, 2495, 2496, 2497, 2498, 2499, 2500, 2501, 2502, 2503, 2504, 2505, 2506, 2507, 2508, 2509, 2510, 2511, 2512, 2513, 2514, 2515, 2516, 2517, 2518, 2519, 2520, 2521, 2522, 2523, 2524, 2525, 2526, 2527, 2528, 2529, 2530, 2531, 2532, 2533, 2534, 2535, 2536, 2537, 2538, 2539, 2540, 2541, 2542, 2543, 2544, 2545, 2546, 2547, 2548, 2549, 2550, 2551, 2552, 2553, 2554, 2555, 2556, 2557, 2558, 2559, 2560, 2561, 2562, 2563, 2564, 2565, 2566, 2567, 2568, 2569, 2570, 2571, 2572, 2573, 2574, 2575, 2576, 2577, 2578, 2579, 2580, 2581, 2582, 2583, 2584, 2585, 2586, 2587, 2588, 2589, 2590, 2591, 2592, 2593, 2594, 2595, 2596, 2597, 2598, 2599, 2600, 2601, 2602, 2603, 2604, 2605, 2606, 2607, 2608, 2609, 2610, 2611, 2612, 2613, 2614, 2615, 2616, 2617, 2618, 2619, 2620, 2621, 2622, 2623, 2624, 2625, 2626, 2627, 2628, 2629, 2630, 2631, 2632, 2633, 2634, 2635, 2636, 2637, 2638, 2639, 2640, 2641, 2642, 2643, 2644, 2645, 2646, 2647, 2648, 2649, 2650, 2651, 2652, 2653, 2654, 2655, 2656, 2657, 2658, 2659, 2660, 2661, 2662, 2663, 2664, 2665, 2666, 2667, 2668, 2669, 2670, 2671, 2672, 2673, 2674, 2675, 2676, 2677, 2678, 2679, 26

10

100

Пішло на звід:
Уже і слід

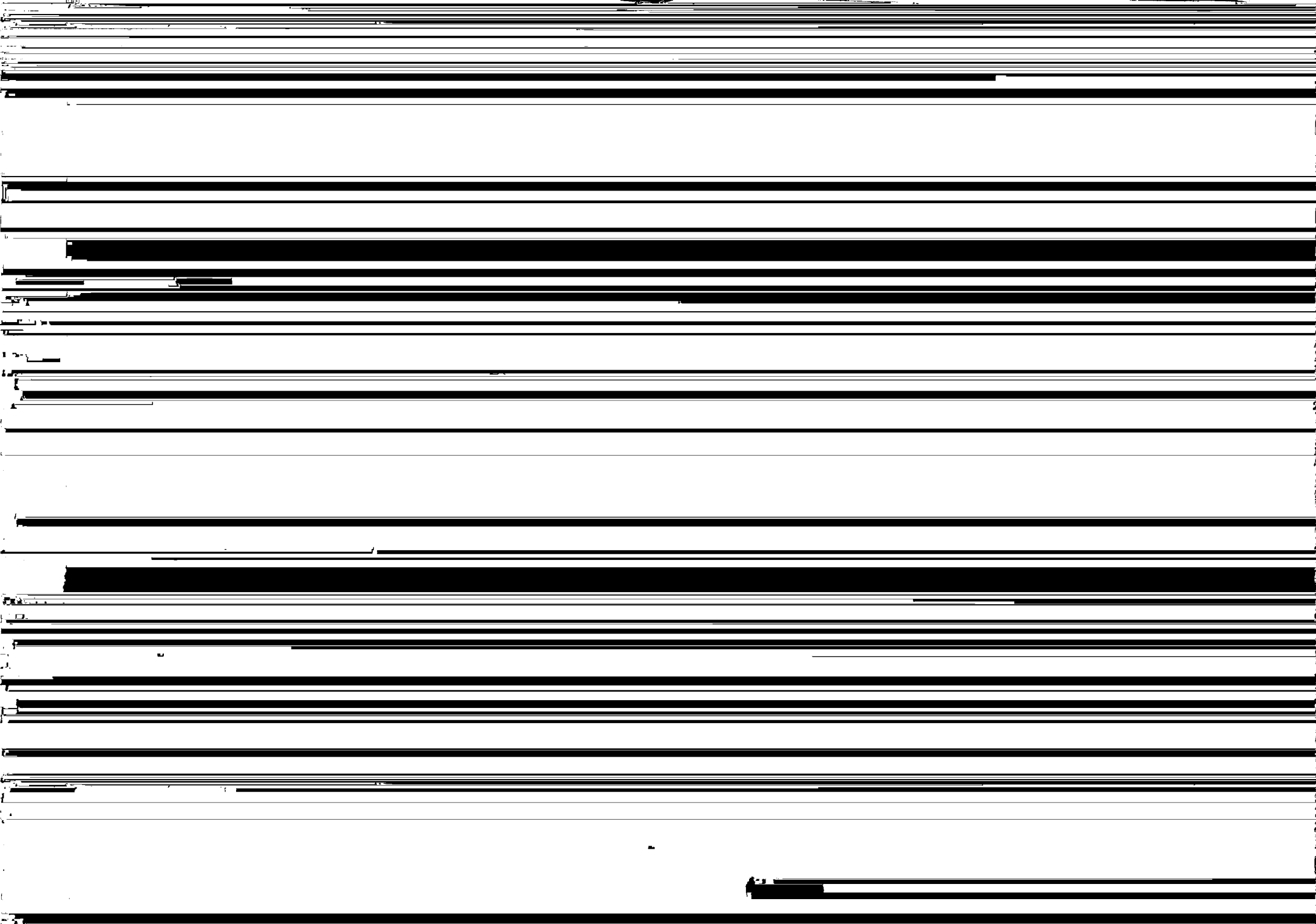
Убрався між свині.
Біди ізбув.

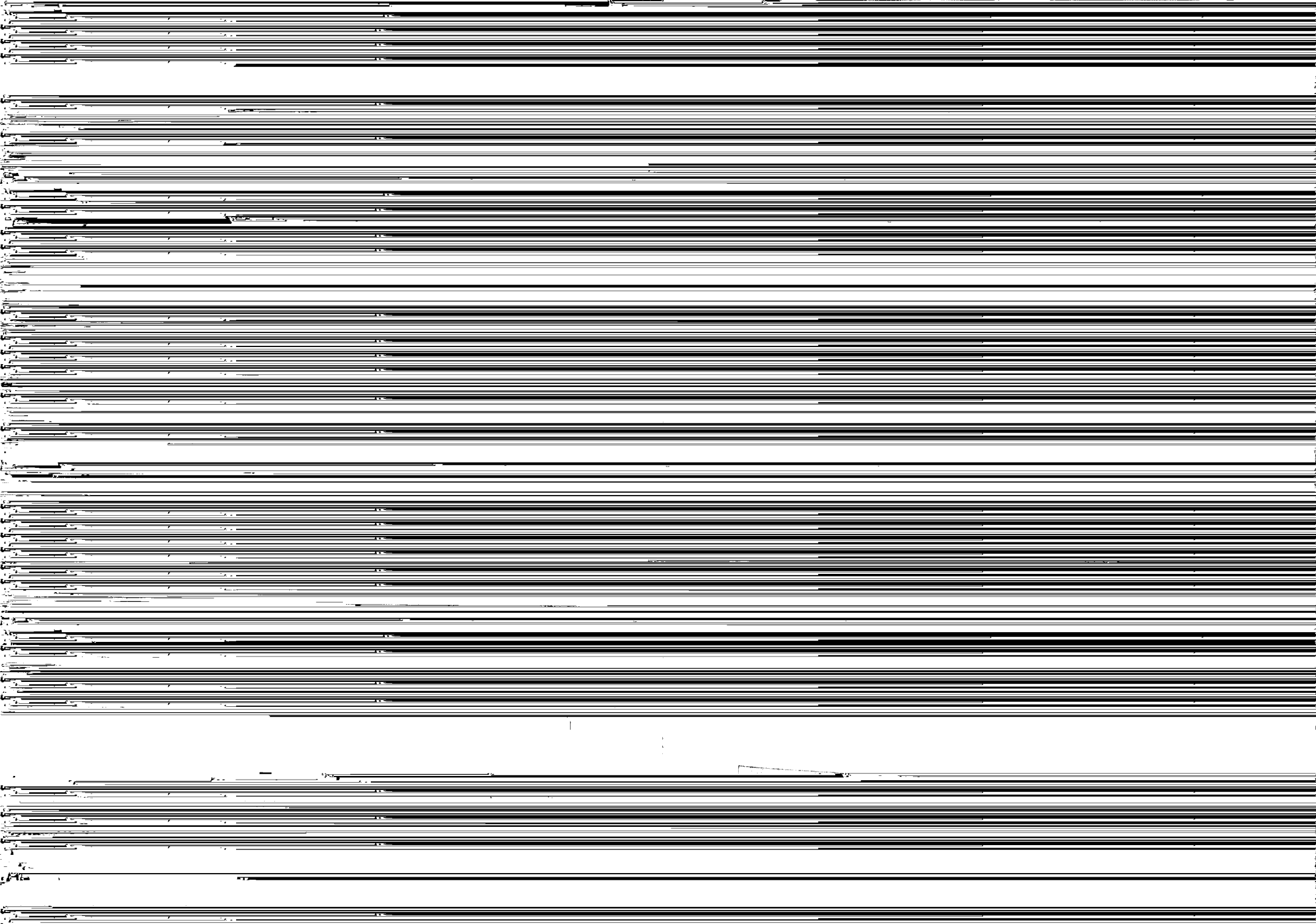
Коли чапа,

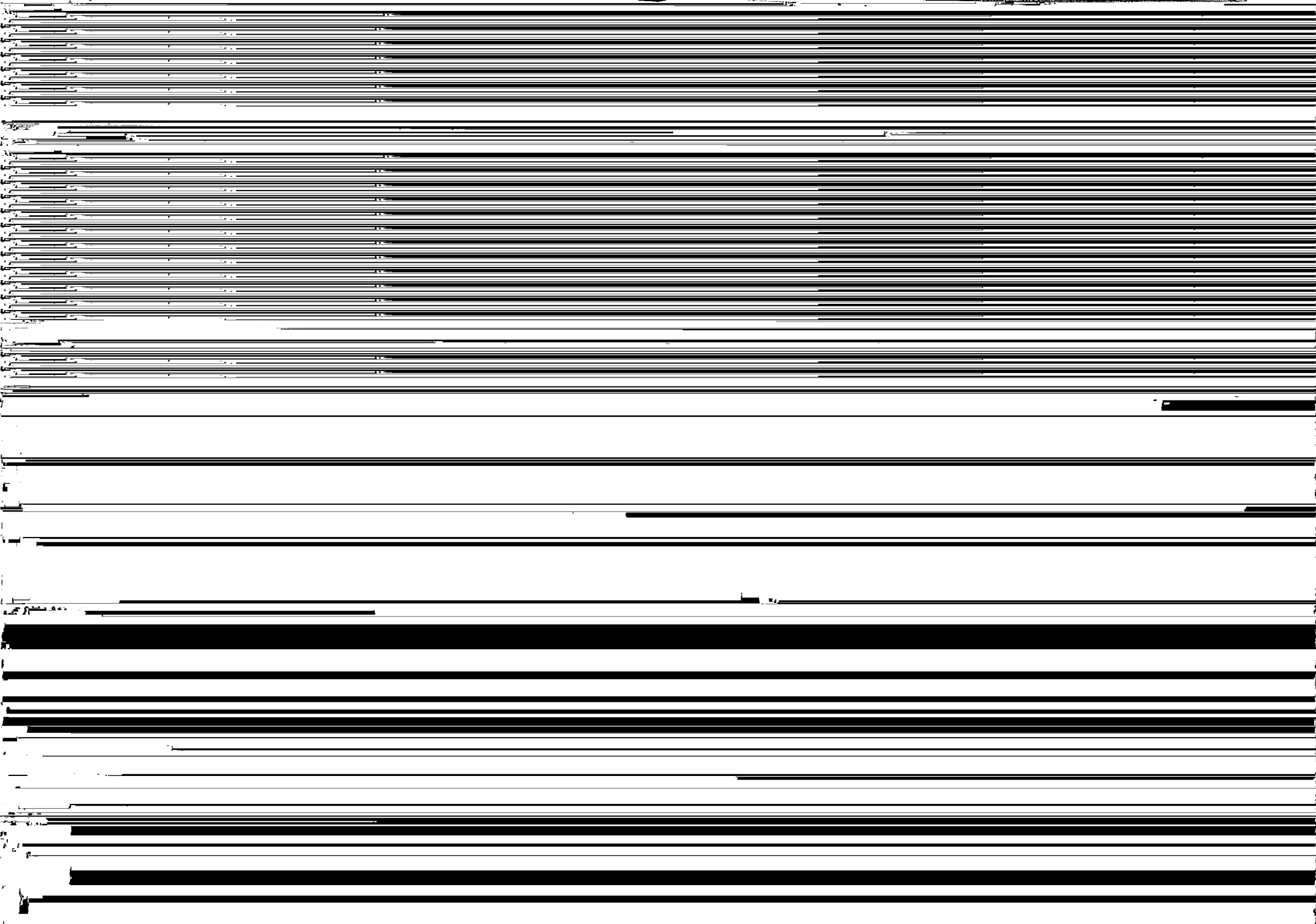
І з цятками морда:

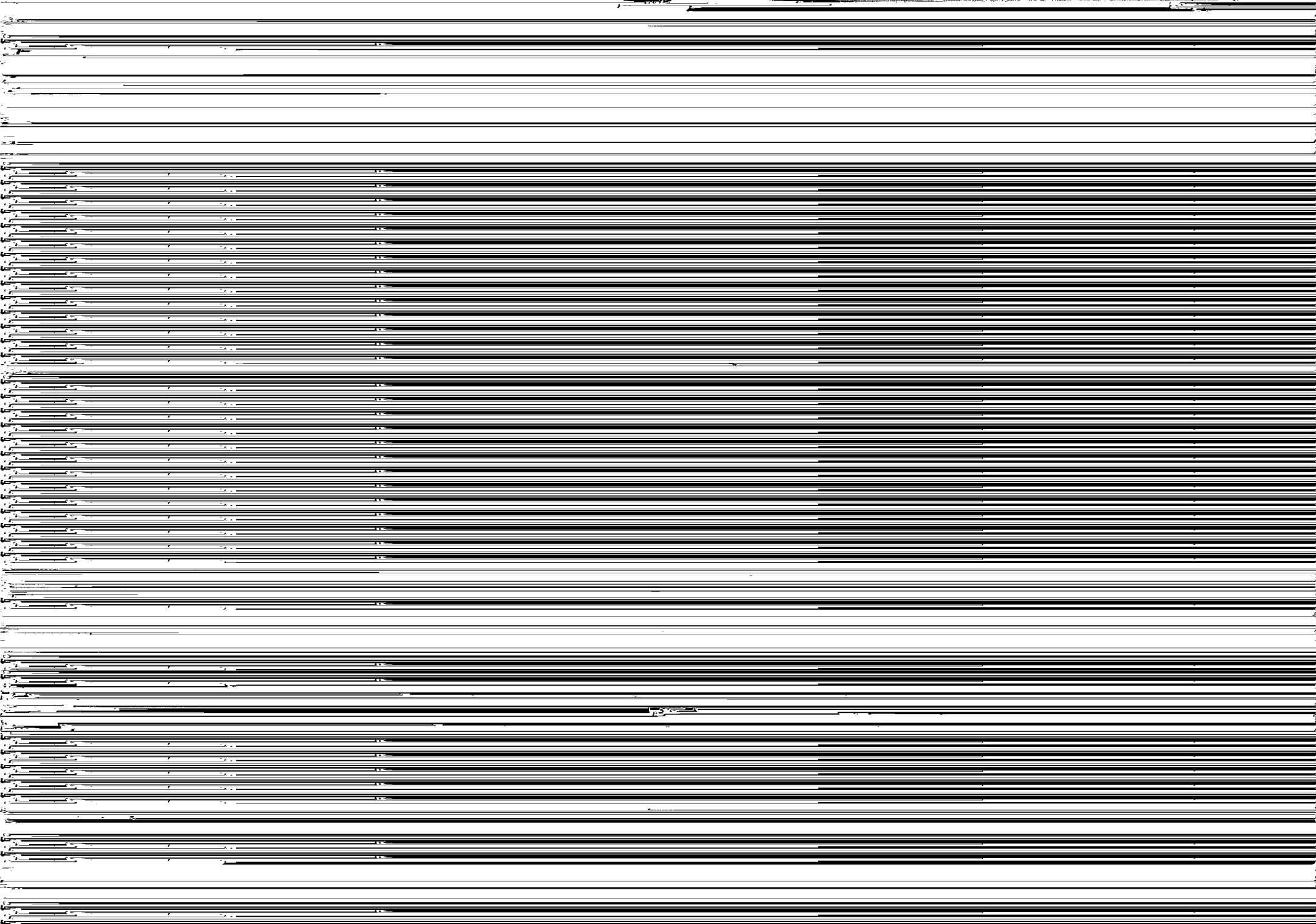

То й хата не була простона

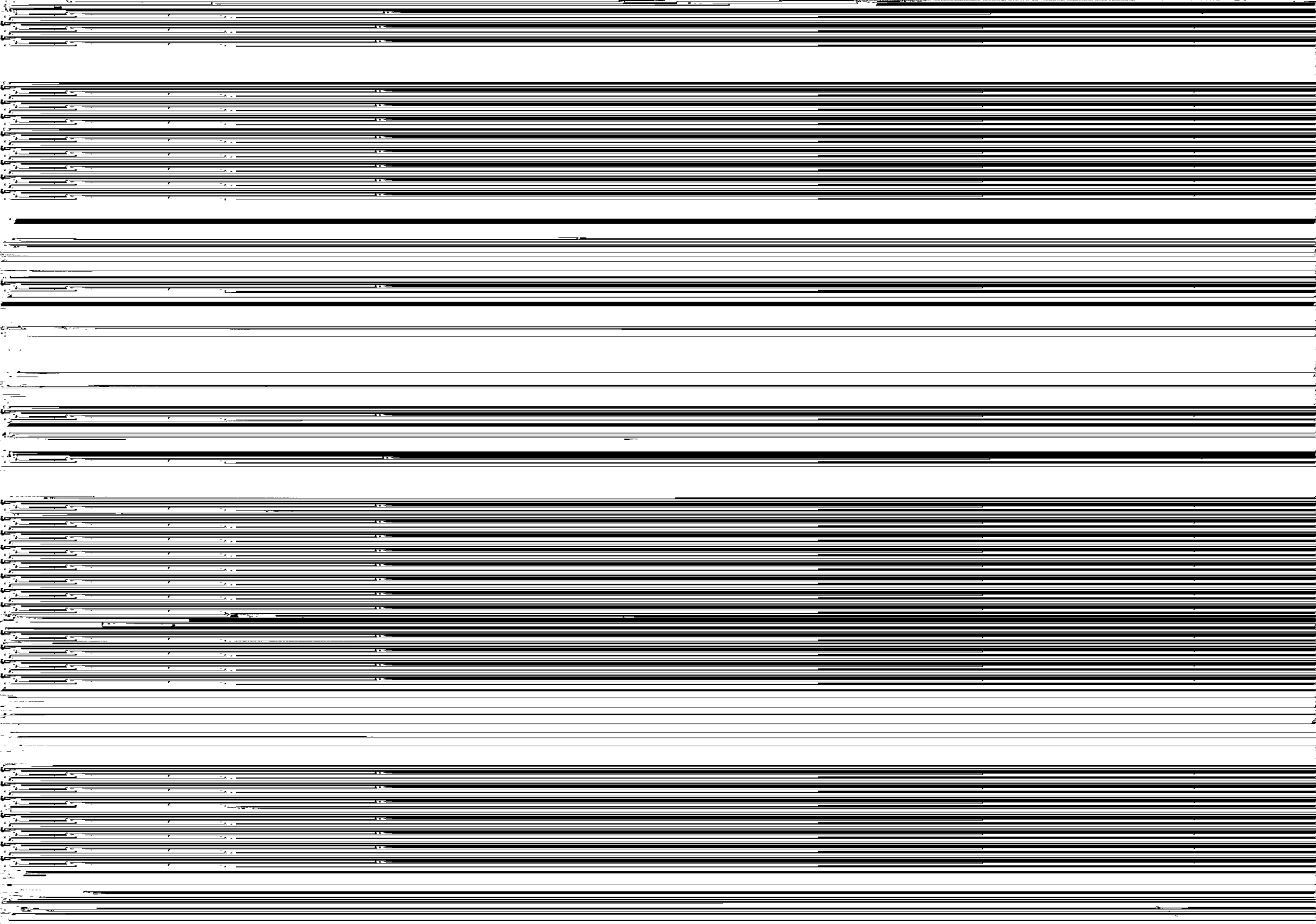

Мотоонная Домаха з біса

Аж чують — дим потяг по хаті.

В гайках із цукру дерева:

Вже й місяць освітив долини...

I серце ние: ось біда!

III

На сідалі крикнули й півні.

Неначе вчаділа в запічку;
Бо, кажуть, бунцім серел дня

Страсную засвітила свічку,
Да з ней по світу і гая:

Аж, бідная, вхопила тоящю.

Царя зробила впрах ледачим:
Той вмиць колодою ізлвб.

Їй там не боязко судів.

XXVI

Все варенухой запивав —
Як панотець після роботи

З неї мусить розірвать союз;
Коли ще там чого не з'їла

Вживає, що дає олтар.
Церера перед ним явилась,
Заголосила, прослезилась:
«Рятуй мене, мій господа!»

Моею бородой божусь...»

XXXIII

XXX

Гукнув — і Еом умить явився.

«Заопа в лекало мні аганяй!

Гляди ж, душею не схибнися.

XXXVI

Нехай і так, мій господарю;
Нехай собі колись, як ми...

«Гаразд! Тут, бачу, будуть танці:
Се краще, чим той свар і грюк!»
Услід ввійшли веселі музи;
А потім кинувши обуви

Да, поздоров його, і сам гладкий, мов груба;
То, ніби сало, вплив.

Зіпає з ляку жінка.
Народ собі на сотні голосів:
«Давай! Подай!.. Давай!..»
«Крий бог! Так кажете,—
Злякавшись гірше ще, крикнула пані так.—

Нема лиш ївзі світа,

Кохання, ні привіта.

Вона — хто йде, у всіх пита,

Лиш військо мимо протягло,

Їй лихо в серці заскребло:

Рве коси 'д злої долі,
Лютує, б'ється долі.

Почула мати вій¹, — до ней:
«О боже ж мій. помилуй!»

В землі чужій, як буссман.

«Скажи ж, яка в тебе стріха,

Вій. дзвін виялись, і одр ізгас,

ΓΕΛΙΟΜΕΤΡΟΥΝΤΟΙΝΤΕΡΝΑΤΙΟΝΑΛΟΓΟΝΤΕΣ

1

ЖУРБА СТАРОГО ПЛУГАТАРА

ОПІЗНИВШИЙСЯ ЛЕЛЬ

(З Липового)

Вже вибачай, родюча нива!

Весь люд під моякою ночі

Дарма, я рученята
Його рукою зогрів,
І крильця й кучерята
Досуха м'яв, сушив.

Одгрівь він, усміхнувся:
«Лук,— ка¹,— мій не змарнів»,
За стрілкою шатнувся

ГОСТИНЕЦЪ ЗЕМЛЯКАМЪ.

Мудрець, узявши йде, і згодя навіжена

ТРІСКА-РИБА

Рибалка на морі ловив рибу.

ДВОРОВИЙ ПЕС ДА ГОЛОДНИЙ ВОВК

Один голодний Вовк кошавий: кість да шкура.

А з нами житимеш, неначе в маслі сил».

Спитав Собаку Вовк.
«Робота? Ніякої: сама лежня й пустота».

15

Чи нападе зіхота,
Забгавшись в гайно, уволю цупко спать,
Опівніч іноді, да й то коли охота.

На те, щоб пан хвалив, на вітер побрехать,
Ну, днем випооводжать

Сліпців, калік, чужих, хто в двір придиба пішки,
Да знишка харпаків на глум хапать за жижки.

«Дурний пустомолот! Ти б пеши попятувал»

«А що косий, набігавсь? —

Чи можна бак
Лякатися собак?
Ще сміливі: гай гай да се ж безділля.

Признаюся: я вік так хитро б не вбавив». 11
Цап дуби став, у стіну лоб упнув,
Душиця вибоалась. неначе по драбині,

І дякую благу долю...
Да ще несу хазяйці молока!»

ДВА ПРИЯТЕЛІ

Приятелі, Юрко з Тишком.

ГАДЮКА ДА П'ЯВКА

Гадюка. П'явка. Як побачили на сівні!

СКОВОРОДА

ПОСЛАННЯ

Давно у нас на Україні
Жив добрий філософ Сковорода,
В його баченні

«Отсе проклята хисть! —
Тополь пита куща: — Яка тобі користь,

РАЧИХА ДА ЇЇ РАЧЕНЯТА

ГУСИ

Рачиха вилізла край рудки на пісок,
Дивилась на діток
І гримала: чому вони поваять не поямо

Погнало улицею Гусей на вигон пасти;
Дарма що біднее, мов тее ж Гусеня,
А бале, що й воно дождало власті:

А ви самі якую пользу втяли?» —
«Да наші поедки Рим...» —

ЛЕВ ДА ЗАЄЦЬ
(З Лессіна)

П'ЯНИЦЯ ДА ЙОГО ЖІНКА

У чарчово с свій завітненський грошок.

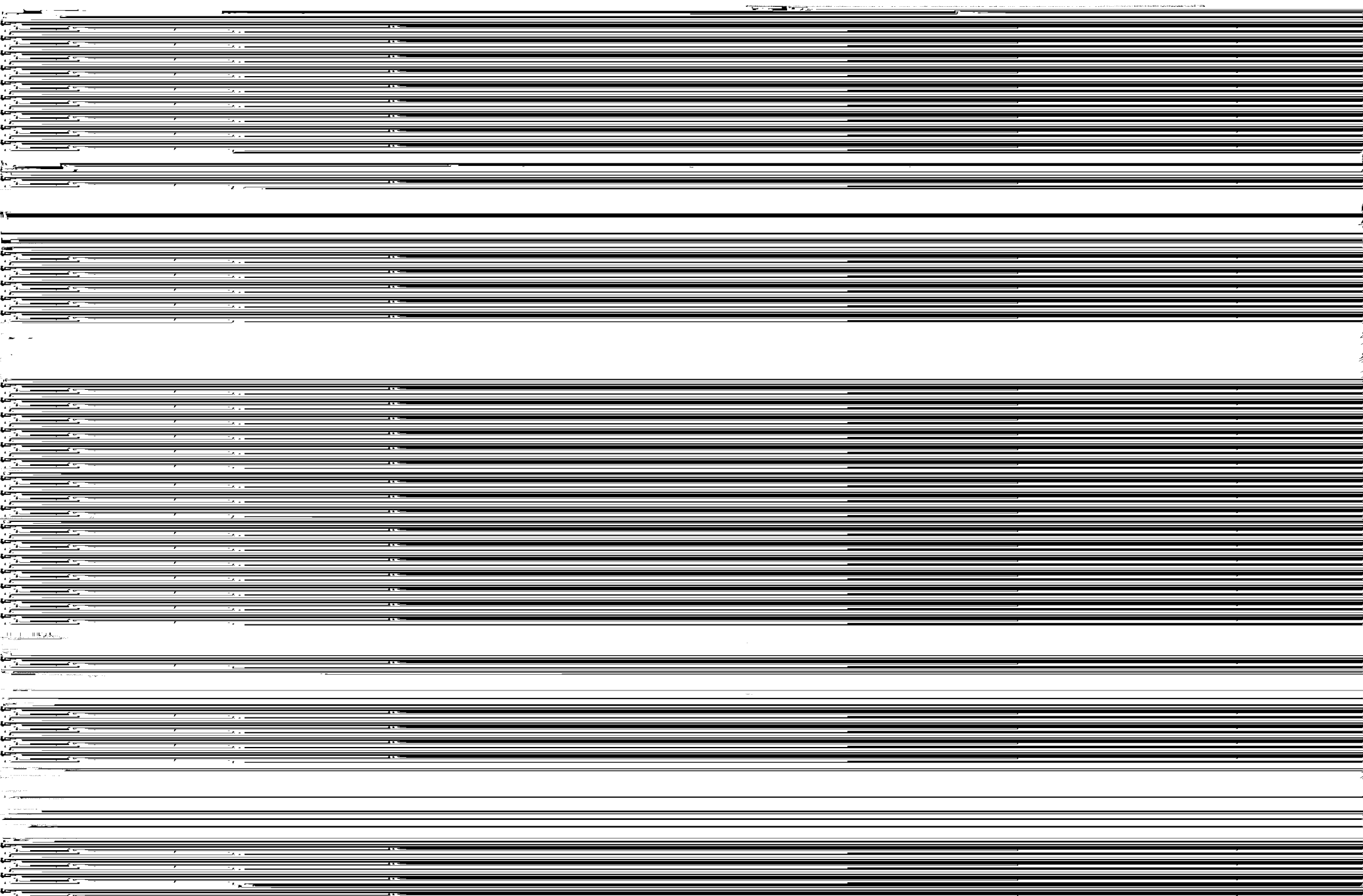
Та й лізе до труни, й дає йому книшів,
Які б сам біс. хіба скопивцися поїв

Вбільшки не з буханець, а з гудзь — ні дати ні взяти.
А хвостик куценський. так ніби з помело.

У. 11. 11. 11.

И собаки виють під вікном!

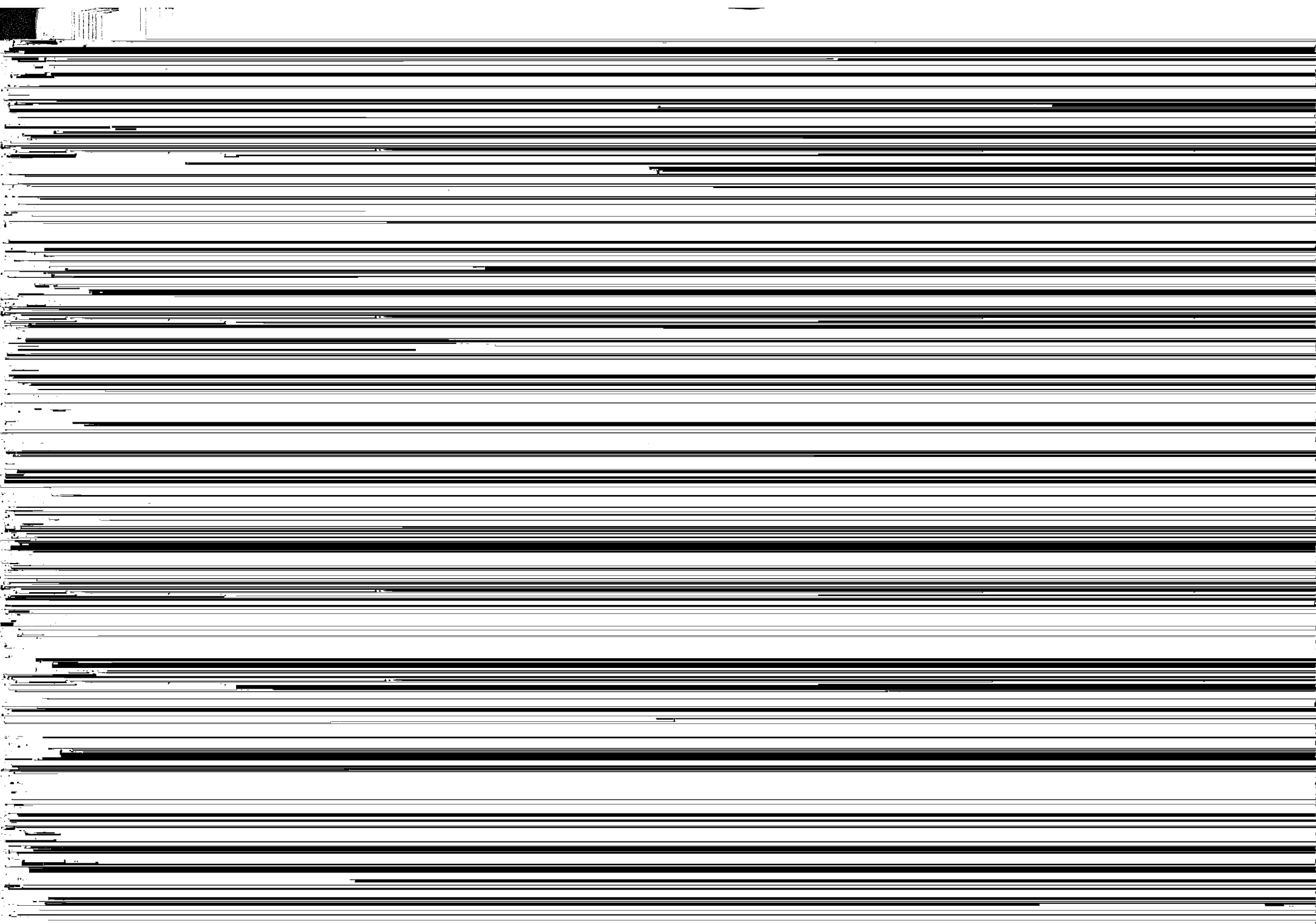

Мов гониться за табунами.
Один з відра кухля схопив
Та й дме без оглядання.

Панько іскраю: «Здоров пив,
На легке видихання!»
Татарин вгооу зирк... Панько на аокані

Тиміш кричить з журбою:
«Та що се ти, Панько! Крути диш головою!»

«Алла! Тут не один І в а н!»

З-за моря прискаче
Козаченько твій!»
«Як явор зелену головоньку склонить,
Зозуля кукує, дуброва застоє,
І кінь під тобою спіткнеться, вздохне...
Тоді вже не буде на світі мене!»

ПІСНЯ

Як мені на світі жить?
У кого шукать поради:
Чи любить, чи не любить?

Чи на сонце подивлюся —
В очах темоява одна!

Чи дуброві пожурюся —
Тільки що гуде вона!
Чи хто під вікном постука,—

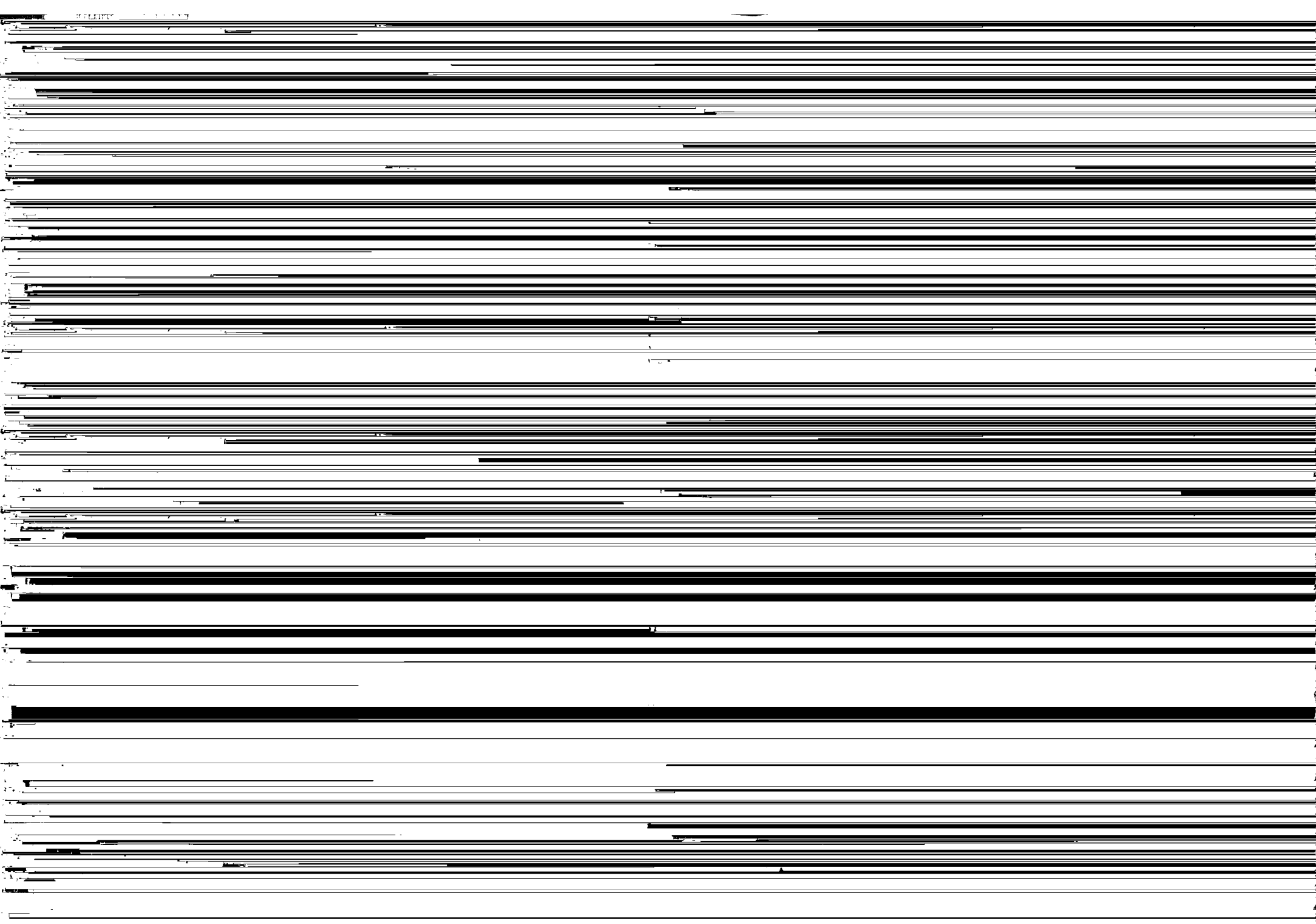
В вшах гоїмом загримить,

І блиснули очі огнем від досади,
Рів досухи нахмулюясь і косу набив.

Коли ж Стецько робить, що-небудь на зло: _____

Тебе все бажає, до тебе все оветься, _____

Тут я, щоб не зовсім зробитися дуоном.

Не знаєш ти, бачу, нічого!
Ти бачиш, що не всі у його,
Що пан здоровий душень єсть.

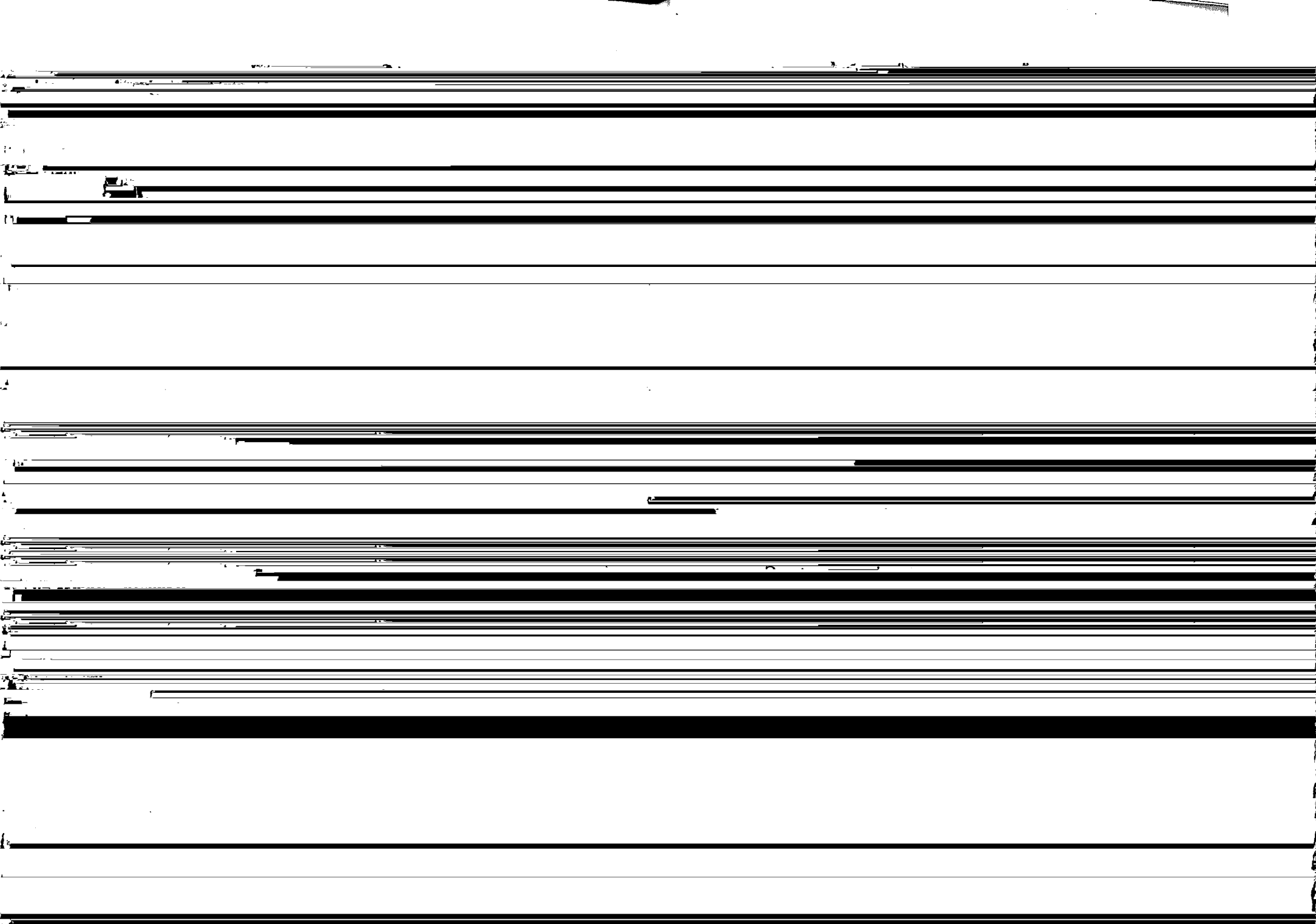

Мов наче у петрівку піт;
Дехто і в шальонських походжає.

Повісив голову свою.
А тут різдво вже недадеко...

Так ангел жи́зні одлітає.

Ходив він і на Дін по ойбу осятоини

Робила б що так же які ж

17. 19

Смиренний Крот
Од посту свій засохший пот...

Були ж колись такі Кроти,
Що вміли всіх звірів спасти.

Підслухати! Поаві всі і дедя не свати

«Свят еси господи! Аминь його святий!»

Бо вже й чубам, як тим невісткам достається...

Як ті невістчині плахти,—
Лупнув там сплящик десь — а їм і во минає...

16 червня 1841 року.
У Києві.

КОЗЛИ

Vitam im pendere vero...

ай ла дай — ще і піллай

За хорощу дівку:

А не то — за піч сховай,
Коли маєш бридку.

Плюньте ж в очі молодцям.

Плюньте ви, дівчата,
Тим, що дуже хвалять вам
Ваші оцята...

Що зозульками зовуть
І лебедками частують.

А за жонок не беруть,

Тільки так жартують.

Нехай мруть вони з нудьги,
Нехай вас не бачуть.

ПІСНЯ

(Старинна та новий текст)

Нехай стогнуть, плачуть!..

Wormholes in the sky

Вірші, котрі задумав співать про побойне славие

І не боюсь я людей, хоть вони і з дзвіницею завбільшки

Та упорнув аж на дно, щоб минувла лихая година.

Кунтуші та жупани натягли із кошачої шкіри,

I, городок обкопавши біля шонайглибшого виюу.

Сторч подетів Ліхеноо і понюхав землі мор кабану

П Т Ф

Тихо пішли клишоногі, хоть ніг до стогаспида мали.
То були раки, мишей вони кайшами дуже шибали.

Щоб з путі я не збивсь
І щоб прямо пішов кули тобто

За молитви святі
Пошадить сам господь милостивий

І думала во́на собі, й гадає

То ладану зміюка не злюбив,
І хату, мабуть, з серця запалив.
Поки тривогу підняла та мати.

Од нашего од ставу.

Часи ці срібні, так за їх

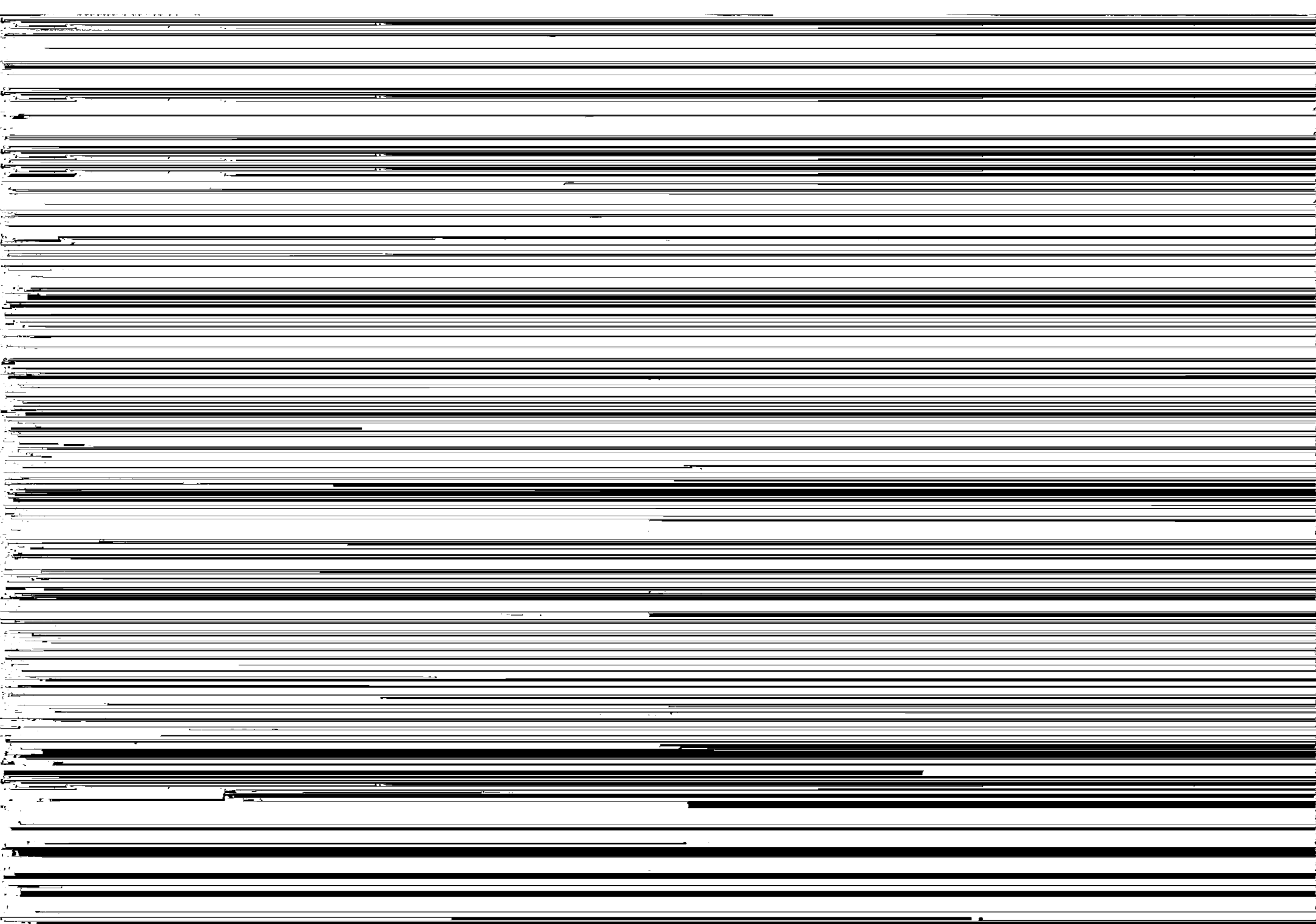
А доля каже: «Луші царівні!

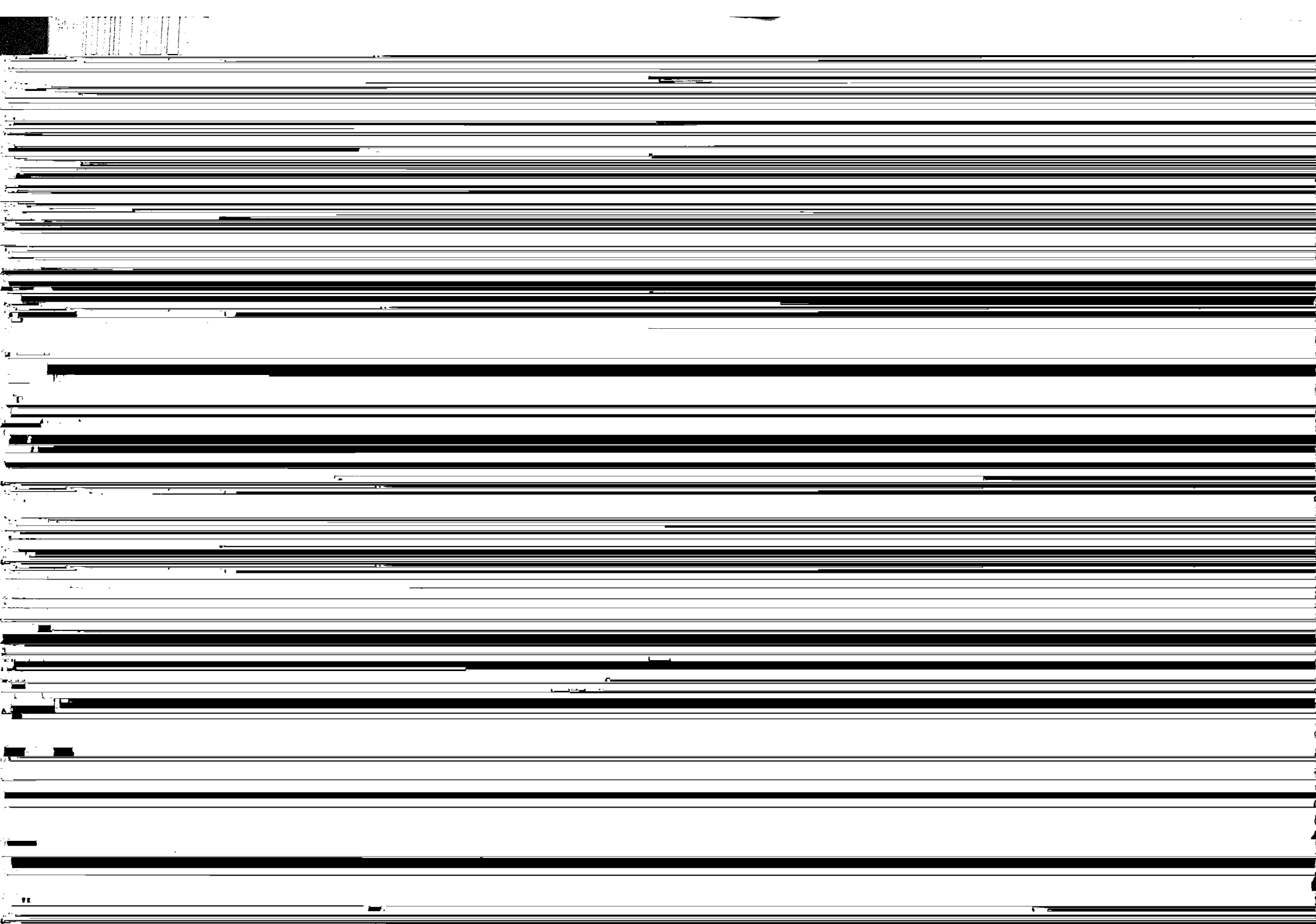
Нарвала їх раненько.

З постелі я схоплюлась,
Сідала у віконця,
Сльозами обливалась!

Заступнице усердная!
Ізбави од напасті!

Помилуй, милосердная!

Гіршу втрое, чим полинь.

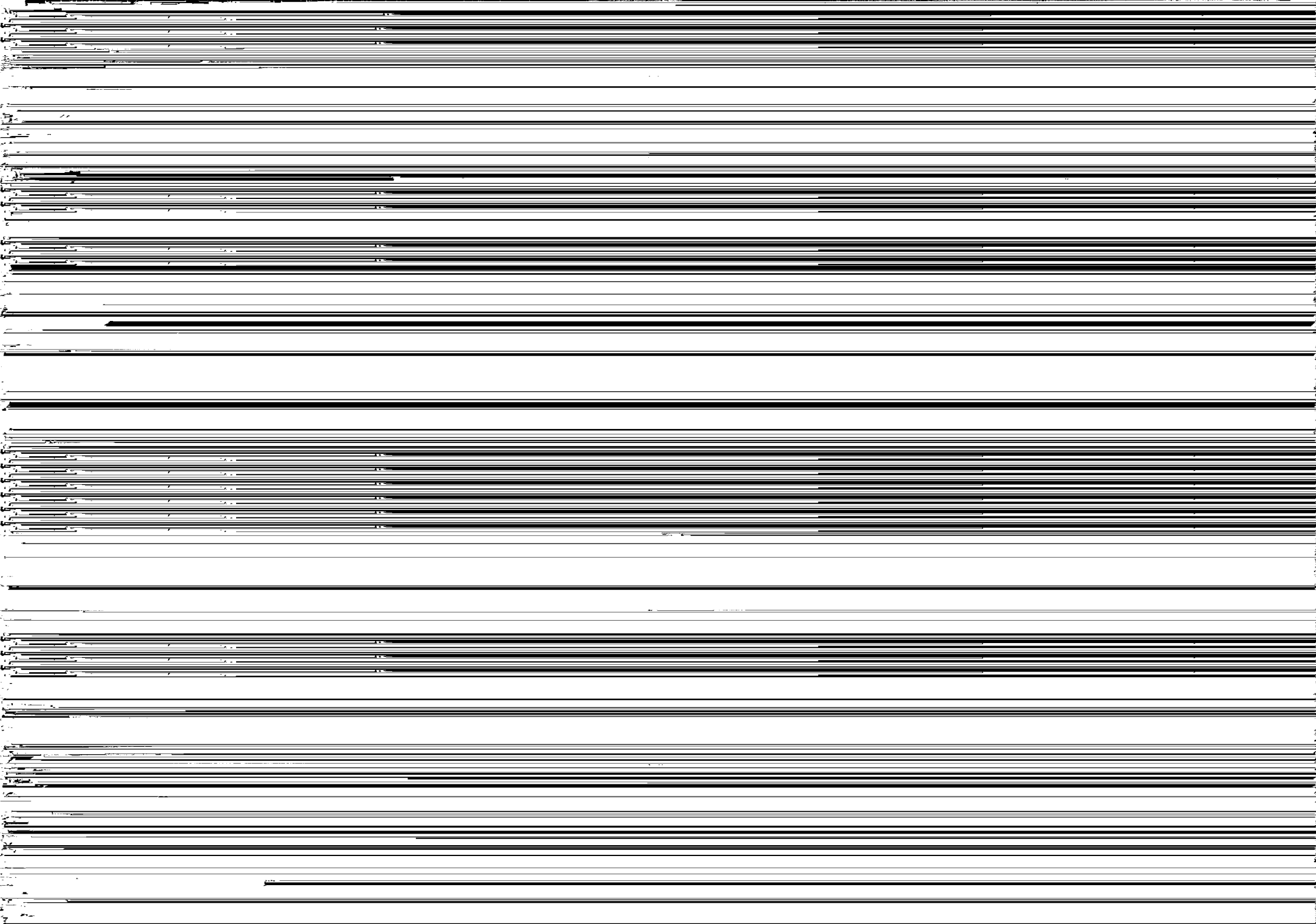
А С 2

Там з Орфієм повстрічавсь:
Він, небога, йшов до мене,
Щоб узяти вп'ять до себе
Кобзу ту, що в його вкрав.
Так довгенько розмовляли.

Куликніть з своїм дяком».
А мені того і треба!
Мій живіт її не греба,
Бо такий собі вродивсь:
Є коли — так п'є вишнівку,

В те урем'я, як у їх
Вечорниці соберуться,
Як усі уже зійдуться.
Щоб побути і вам на їх.

(Що їрже все до дівоцтва),
Подивившись на мене,
Що такий я нечупарний,
У латках увесь, обдраний.

Всі із лавок повсхопились,
Всяк до мене підійшов.

Мов неначебто в пана —

Як тут двері відчинились
І музика увійшла.

От приносять нам горілку

Дивіться небеса

Я вчеплюсь за хвіст

Той, що нам на скрипку грав,
Був рябий, беззубий, косий,

Ми з Горпиною мовчали,
І тихенько жаотували.

Хоч би із місця іздвигулась
І в город трохи ділішла!

Бо тут на холоді трясешся.

І киснеш тут під дощем,
В баньки проходим зазираєш.

І від нудьги собі куняєш.

Стоїш, сердешна, все стовбцем.

Та і хлоп'ят псади́ти, дчин.

Один імів порок той дяк,

Нам пошукати і в дяка.
Вот се біда, бач, неяка...»
І в двір громада повалилась.

Х

Пропав той дяк. Нема ні духу,
Ні послушанія, ні слуху.

Мені здалося, наче сонце

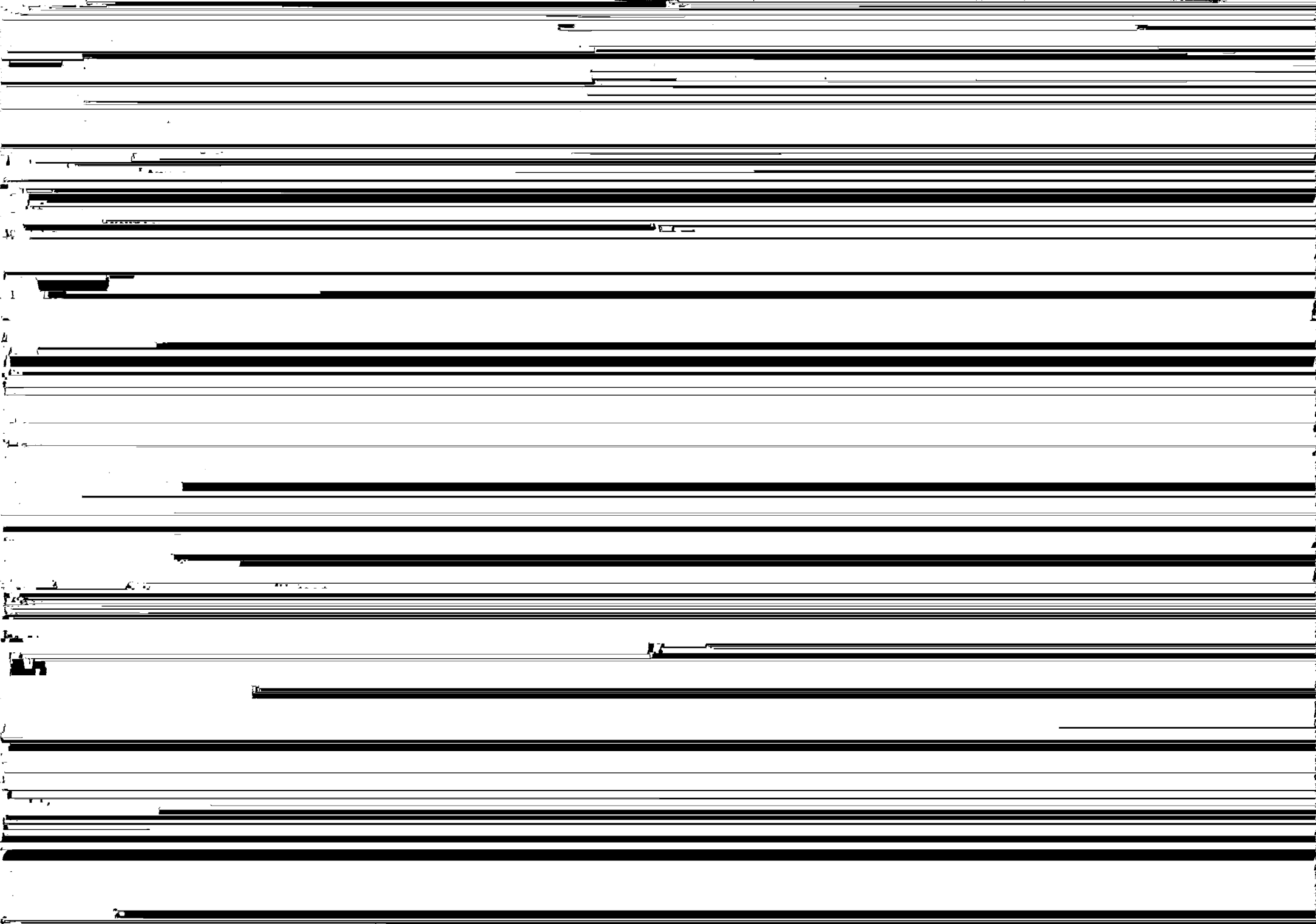
У Харкові Основ'яненко

Так шо ж? Як вояка все бачить

Та і Тетяна нишком плаче

Тетяна і Тетяна

Я бачив, як вони молились,

А як просяться, то вже звісно

«Ну, даром, я к тобі прибуду;

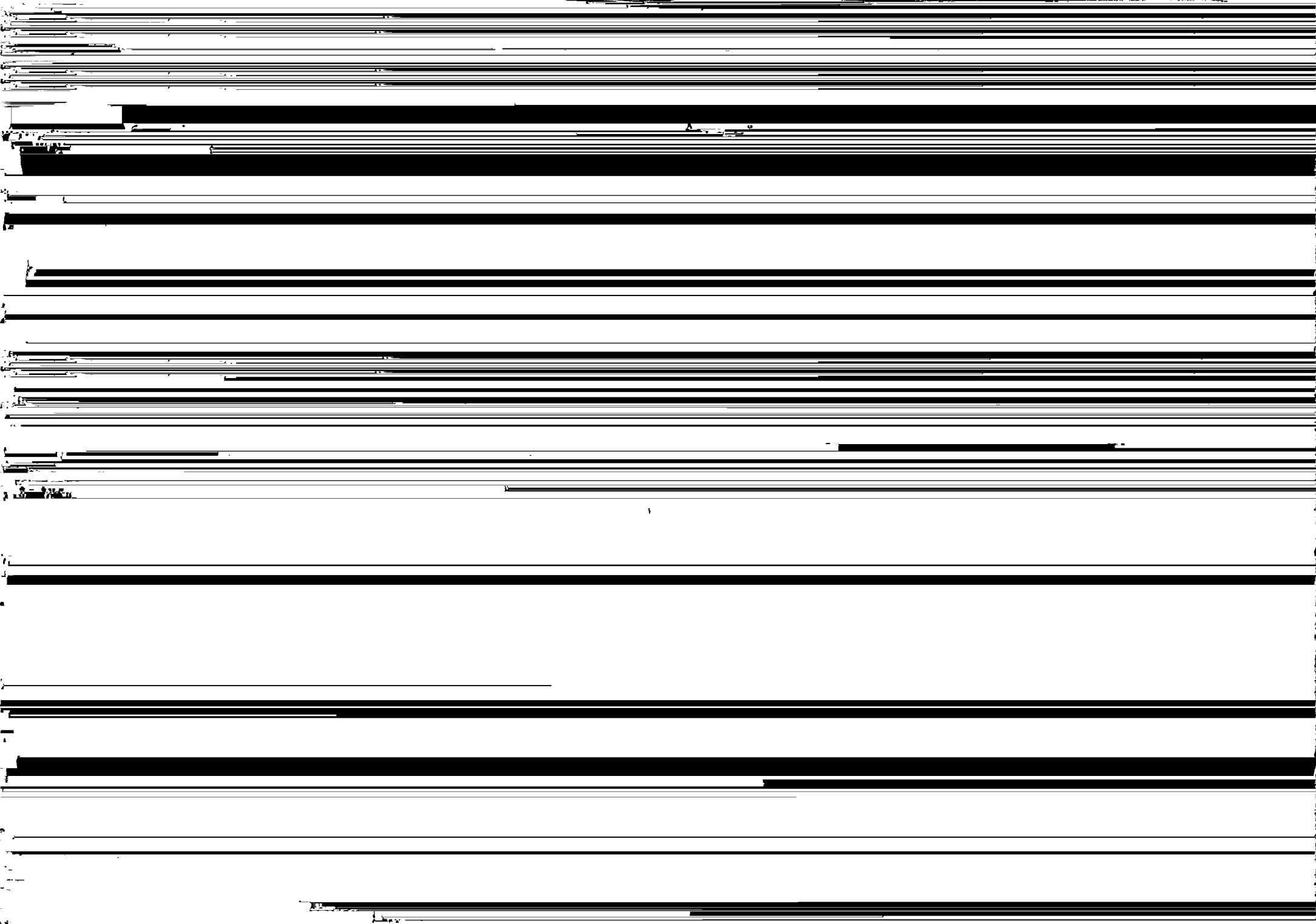
«Подайте ж нашім товаришам»

Вони усі повітрялись

«Чи так то й так — ці сирі»

Та молодих за стіл саджати,
Не доки тут стояти їм».

«Співайте ж, дружечки, співайте!»

Вони всі разом обізнались

Оборонились

Старая мати всіх частує,
А батько довгу пляшку вберє.

.. Тут зараз стали подавати

Як випили по цінні повний

Віддав боярам в руки пляшку

«Благословіте, батько й мати»

«КОЛИ ШО ТАК ЗА СІ ТОУЛІВІВ»

Вона як вихопить за ушко.

Д.

Потім прощатися з ними стає:

А я за праву ваяв падику

Пішли тут співи, ігри, танці:

С.

«От так воно усе ведеться,—
Кажу,— тепера без пені
Ніяк уже не обійдеться».

«Сходи ж ти у комору, свашко,
Щоб справа там уся була;

Білету дома позабули

«Подай вареної за Савку!»
Гуртом ми учинили крик.

«А за Тетяну дай вишнівки»

Тільки що вийшли за ворота,
Аж юрма парубків стоїть.
Кажу: «В котрих є охота,
Сюда горілки пити йдіть!»

Мені уявився Фелька Личка

То ж мені й не пощадило

Тоді, як пхнув мене розбійник,

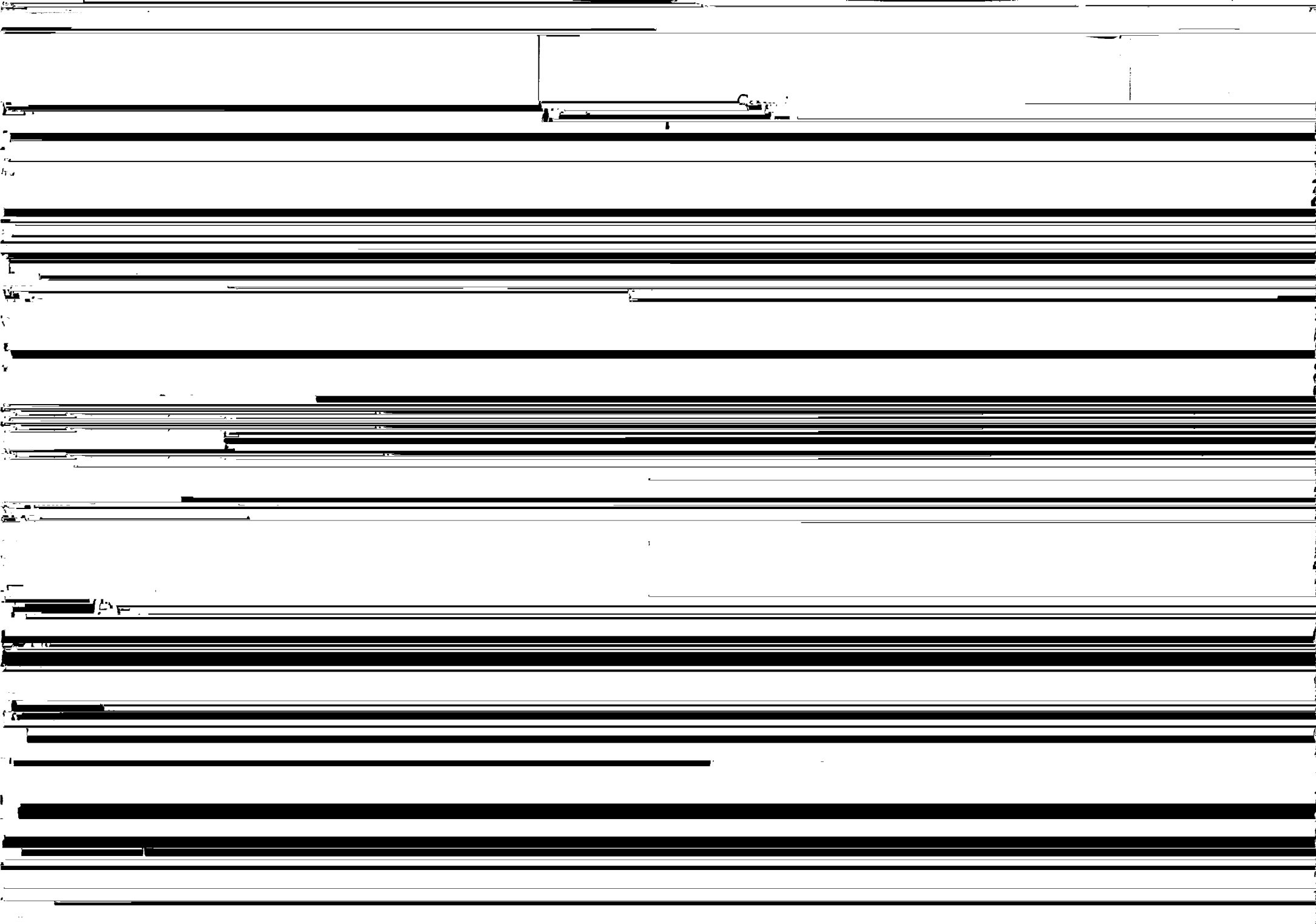
Чи той, хто вдарив,— не вгадаю,—
Тільки страшний — я не забув.

«Хіба се ти, стара матусю?
Лай бачи...

Потім на землю повалила.

На лобі шерсті увірвала,
Зробила лисину в п'ятак:

Сховаться в лісі? Страх боюся,
Бо там звістка не слуха

Мені аж нульно вже похвалити

Дивлюсь — лежить щось край дороги,
Я збіг з гори, мершій достав.

Було на тічках чисто всюди,
Тепер ж поросла трава.

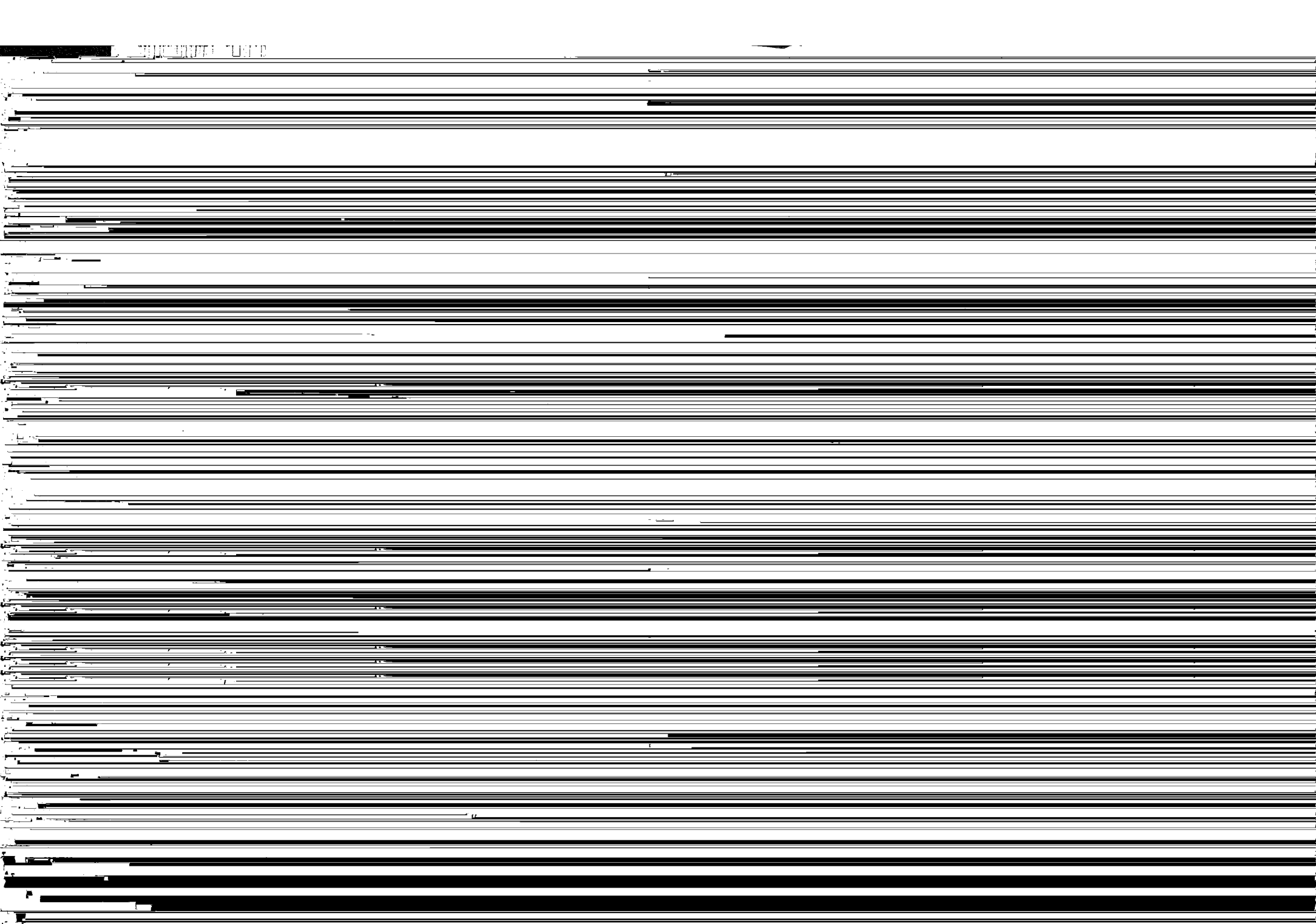

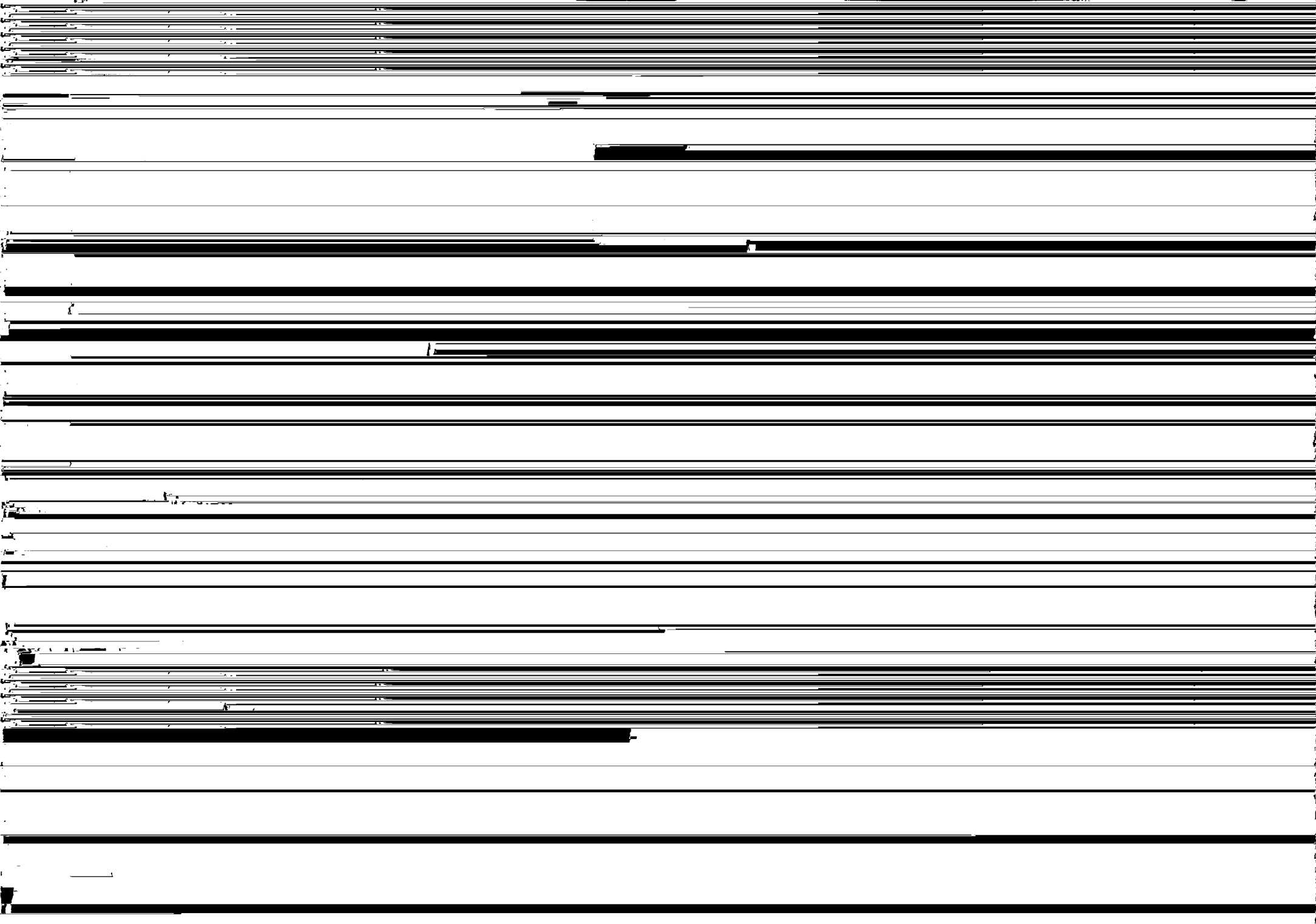
Подумав, як його злякати?

Бо до якої не прискочу,
То молоко таке, як кров».

Лежу я перед нею, плачу,
А говорити не можу;

П

То ліс великий і високий

Бо як сонце світ світає

и,

Почувши се, давай ще дужче
Я вить на разні голоса...
Вони повірили ще й पुще,
Пішли собі в другі ліса!

Хорти за ними всі побігли,
Я тихо голову підняв,
Та й думаю: «Чом не зуміли

Насилу вже смерком добився
До старого свого жиля.
Тут жити навсєгда рішився,
Бо нікуда йти відсіля.

Дивлюсь — моя і скота ціла,
І те, що в землю закопав...
Моя душа повеселіла,

Що наче вже на тім я світі,
У пеклі, аж на самім дні.

Скидай тепера вовчу шкуру
Та гарненько піди скупайсь;
Сховай її в свою конуру

Тепло тобі це означає...

Торбину скоро відкопавши.

Іду до хати — серце б'ється,
Військовий...

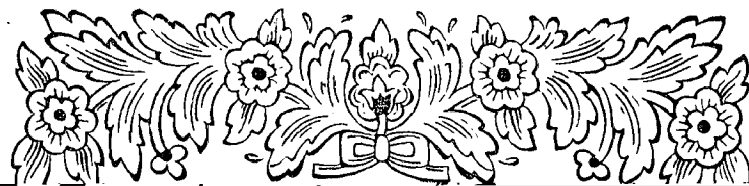
Хто гляне на тебе, подума.

Уп'ять лічити прийнялися,
Насилу перебрали їх;

Відправи́ди молебень, в хаті

«Благодарим тебе покорно! —
Сказав мені отець Степан.—
Ти наградив нас так довольно,
Як нас не награджав і пан».

Потім сказав я: «Підождіте! —
І сто рублів ще відлічив.—

На родинах і хоєстинах пеюша помагаю

Ц

Як би, як би моє горе швидше оминуло?

Тут старенькі звеселились, одичів скликали.

Прясти, шити і варити — все на світі знають!
За рід їх хто тут скаже несправедливо?

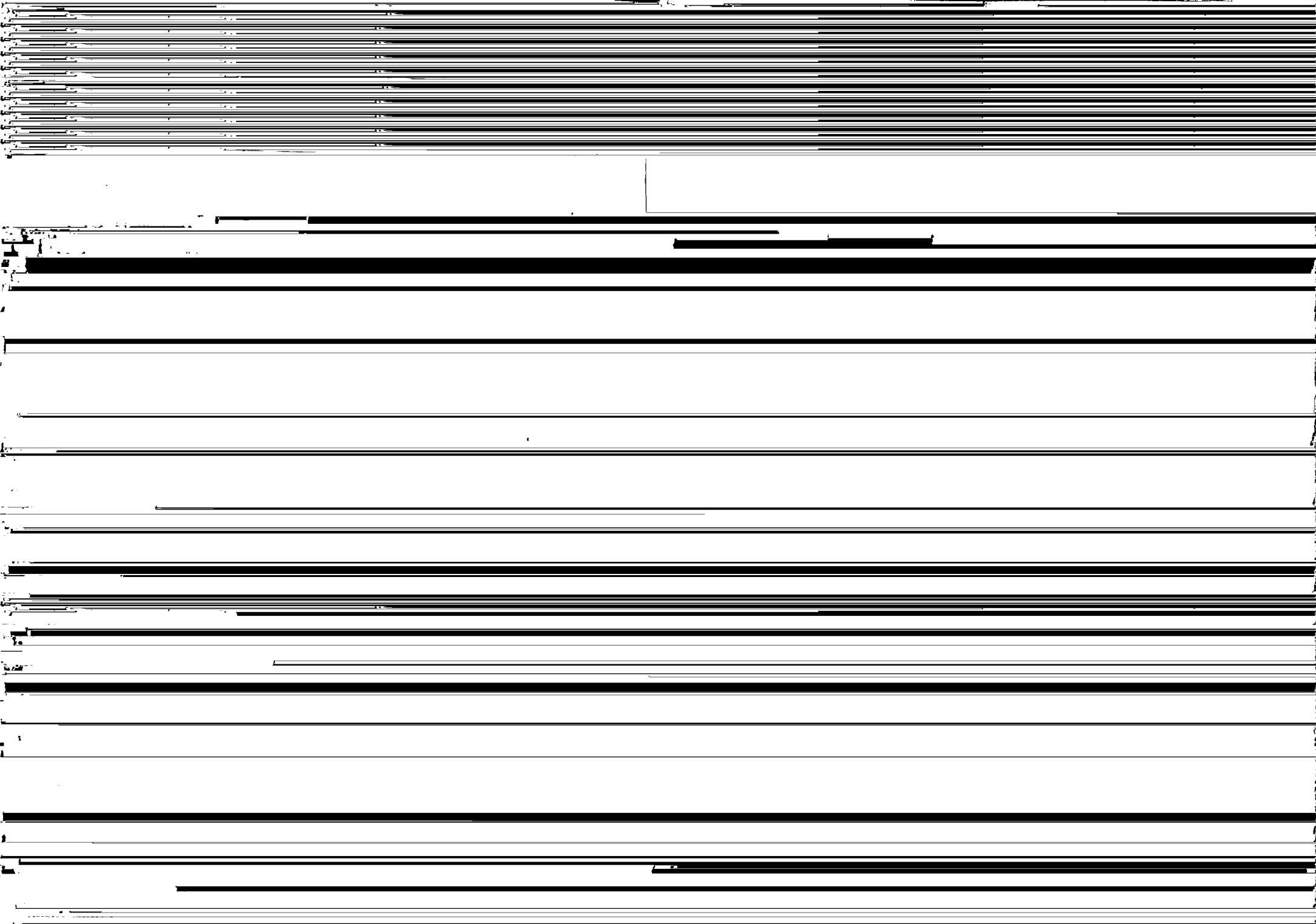
Щоб же не було зневаги, каже: «Я тижньовий,
Іду з листами із сулу в околог Буляковий»

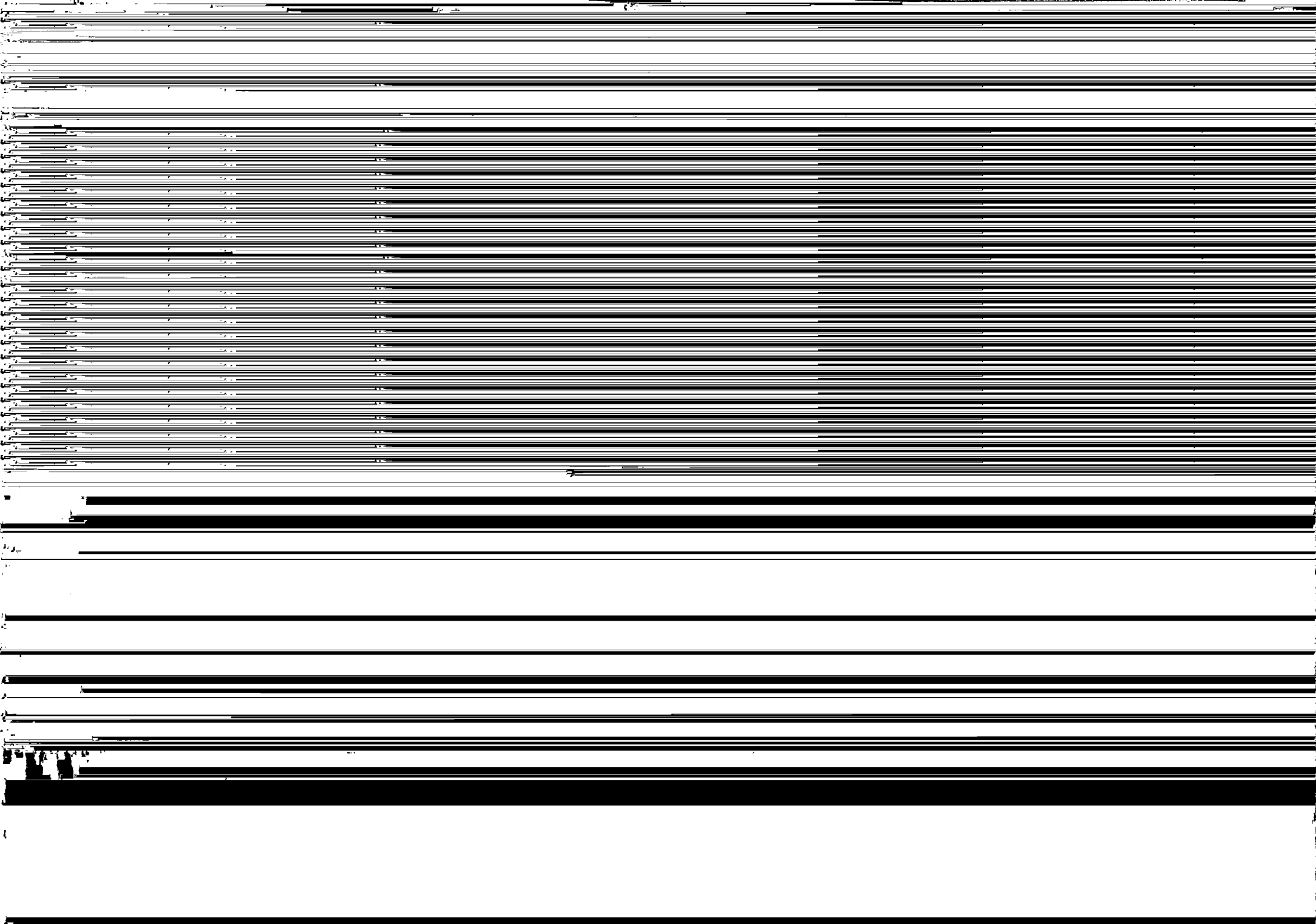
Пространство $\mathcal{H}$ — это...

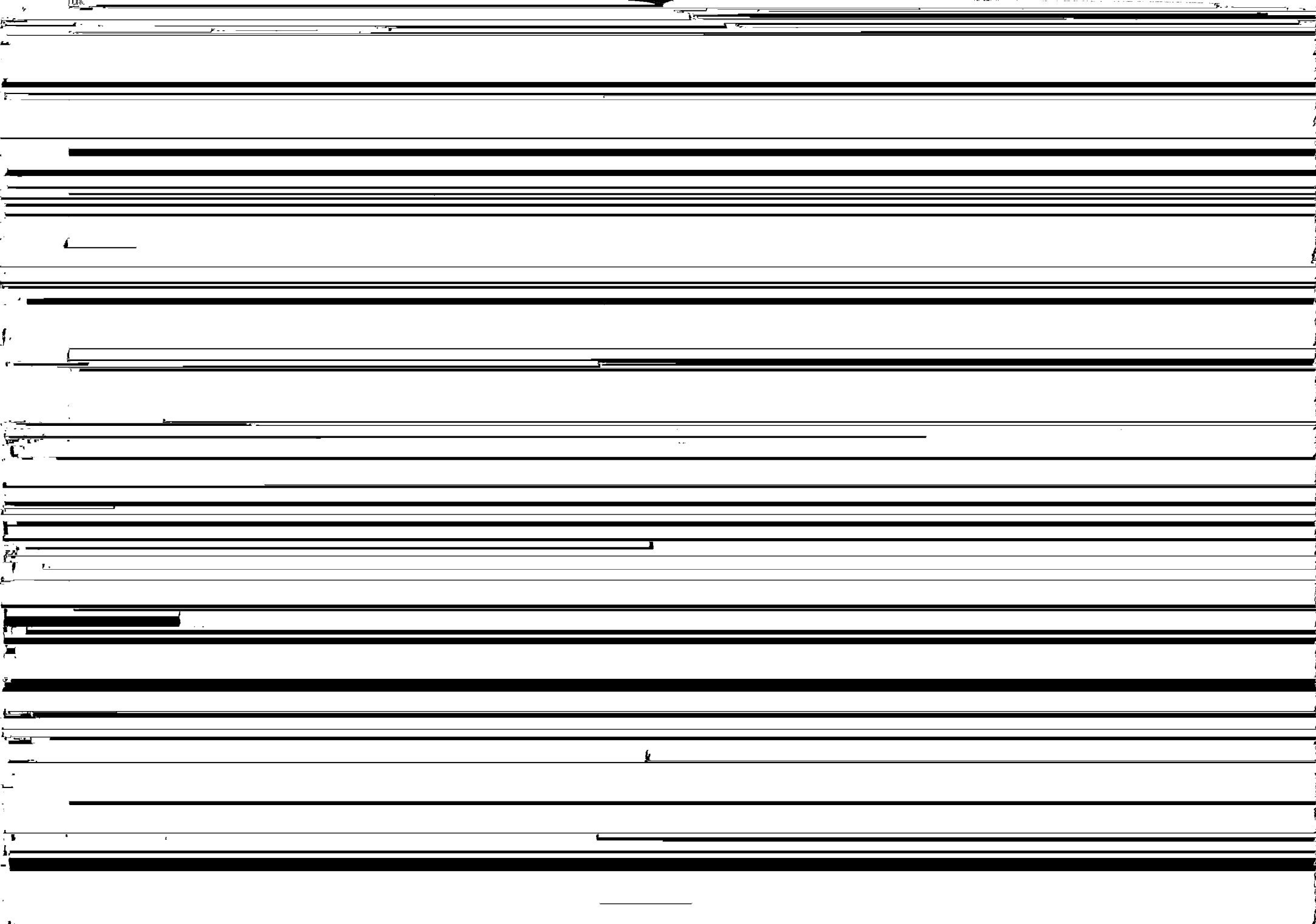
This image shows a single sheet of white paper with horizontal blue or grey ruling lines, typical of notebook paper. The paper is oriented vertically. In the top-left corner, there is a small, dark rectangular object, likely a piece of tape or a binder clip. Along the right edge, near the top, there is some very faint, blurry text that appears to be a page number or a header, but it is not legible. The rest of the page is mostly blank, with the ruling lines extending across its width.

Засвітила з воску свічку, богу помолилась.

Тричі говорить приймалась, тричі оставлялась.

Ледве дишуть, мов не чують, голос замирає.

Батька лобового і циньки несная людина.

Бог мені поміг настигнуть впору на весілля,

Сала, добрих оследців, потім лагомини.

Горілок, які бували, не переказати.

Віть за віть одлати з толком мулоо одгоизатсья.

Ручку з ручкою зчепивши, мов павич і пави

І в хоромі і в розпачі сті

Чемеричка наряджалась в дуб'я як пугало

Жив з сусідами і родом любо і тихенько!

Іти до моря зароблять;
То він послухав, попрошавсь,
Знайшов попутчика в доозі

2-й

У грека в писарі найнявсь.

І старики к йому ходить.

Сопіаки не пускавши з оук.

Співають як солов'ї.

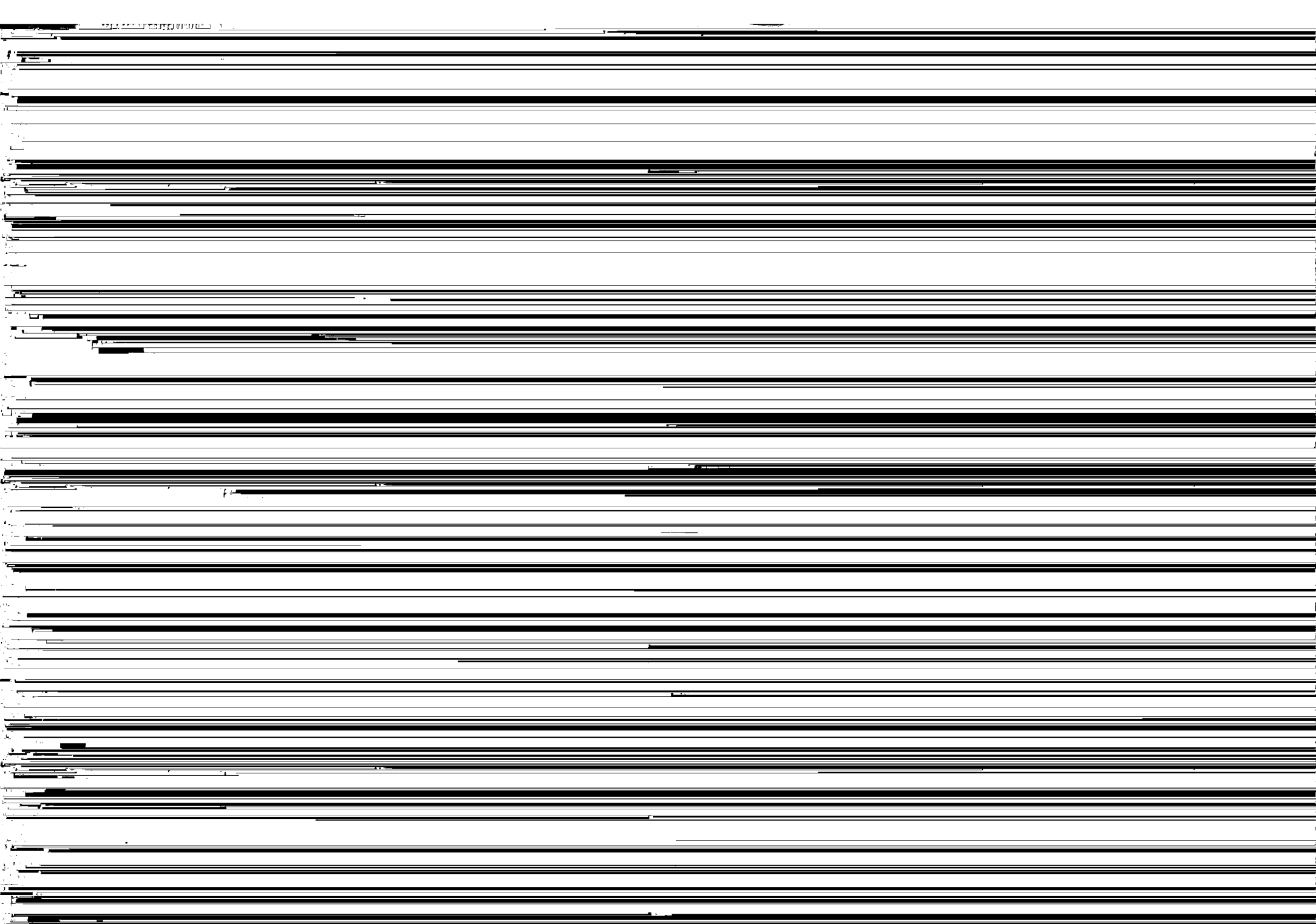
Боявся смерті й кар в неволі.
І базаринок тих цуравсь.

Меріме (так та сирота

Підвівся, попоїв, напився,
Приліг, простягся і заснув.
Очухався і глянувши на ту

А жінка, лютої породи.

Язык отерп, замерла мова.

Та, мабуть, має і не встать!
Під смуту, страх і галас сей
Мєрїме вічна болитьсє.

Мене ж, звірюка, не шанує,
Денька без ласки не минує.

А ось пушуся з караваном,
Візьму вас, скину за диманом.

Невістка згине, скот охляне,
Спустіє поле, сал зав'яне.

З знакомим панством нагуляясь.

То все для маторка бредня.

Боявся тільки витребеньків:

Ходив та добре любив гроші.

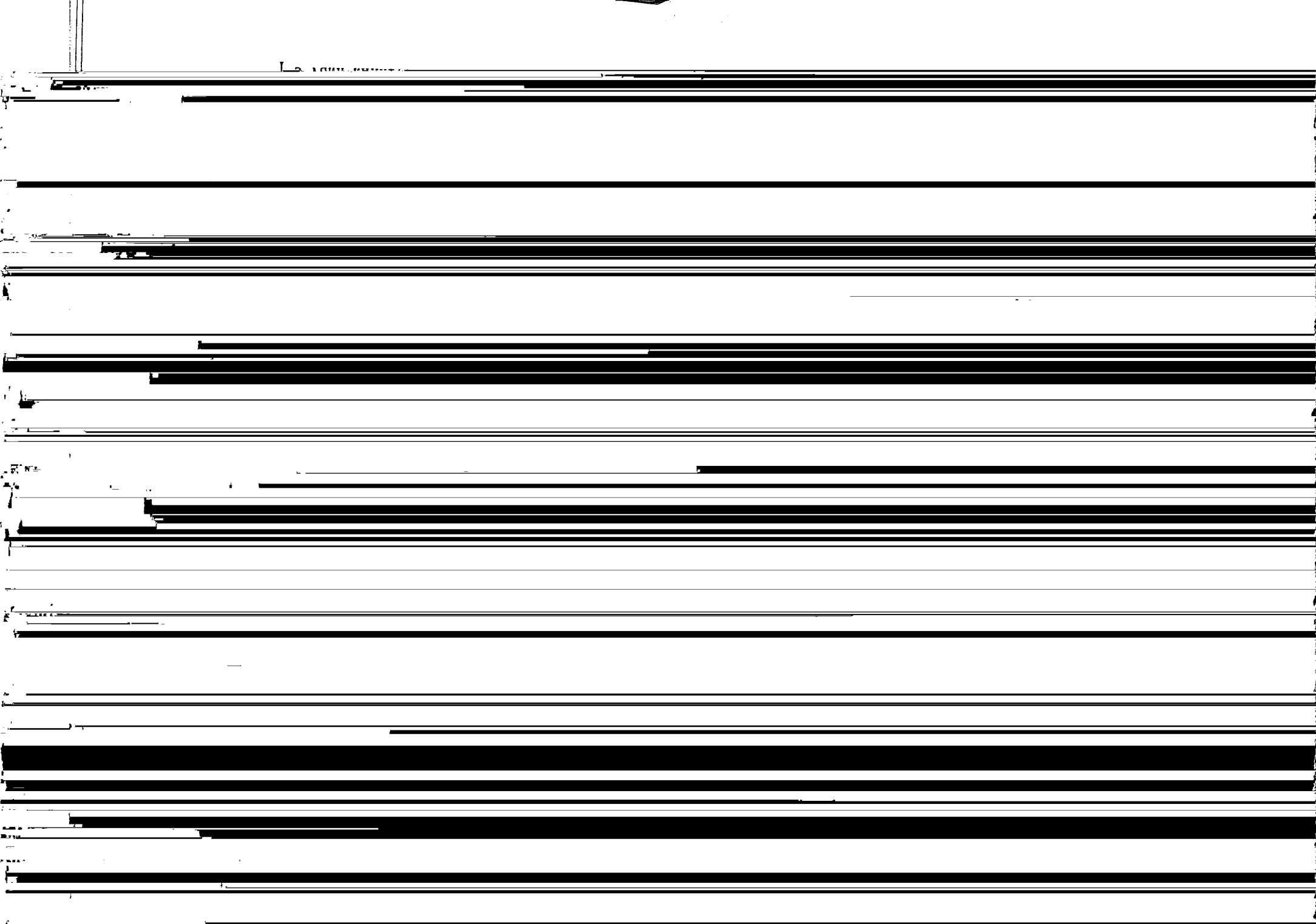
Поки до шниря все зносили,
Судно порядком нагрузили
І спорядили хоть куда.

41

В цю пору море, як скло,
Стояло тихо, не хиталось;
За хмари сонце не ховалось,
Одначе спеки не було.

Лякав і дивовав собою,
Явився, лив, як воду, кров.
Хто ворога, як галич, гнав,
Як валом, трупом обстилався,
На судна перше всіх скидався,
Рубався, бився, грабував?
Хто в пушах і степах водив
По байракам, лугам ватагу
Під дощ, під сніг, під шквирю, хлягу
І який дивався, який?

Ох! Мов щось шепче: «Фоко! Фоко!»
Одумайсь, не несиш високо

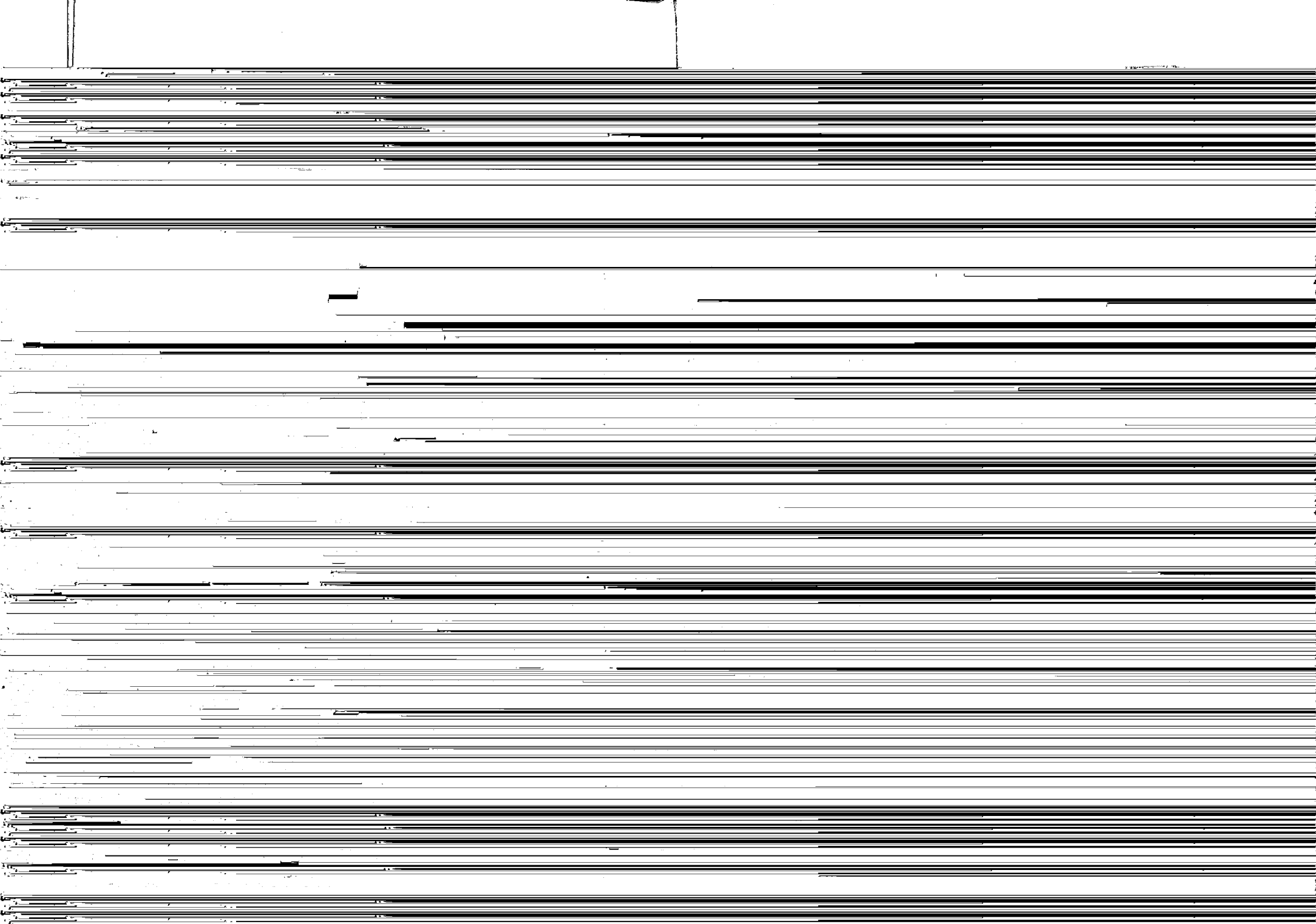
Гукав: «Ох, де ти, мій синашу»

Після...

Поки в компанії єсть і в скінці

Старого життя промені

Сама, голубонька, робила,
Як хочу і люблю я сам.

Присел, и смирно дух былого,
Свидетель хладный, мне шептал,
Опадшим листом осыпал...

Оцих він тільки і боявся;
Бо вони б

Сими ізбоаними судьби?..

Стара, невірная собака!..
Правдиві судді, тіштесть мною!
Не троне вас моя біда!
Оддайте зміннику душою,
Нехай голівонька сіла

Прокляття піде в род і род;
Да збавить бог від сил лукавих
І руський щасливий народ!..

Нещасним смерть він утверждавши.

Страдайте ж. прокляті сини!..

Вона за мене відомстить!..»

О боже! Смерть мою пошукаю!"

З доносом вірним на Мазепу,
Щоб, бач, завдать йому халебу

І кулю в бік її всадили;
Упада там на полі честі.

Гине бідна голова,
Доле, де ти? Хоть озвися,
Зжальсь, на мене подивися

Я попавсь, мов сом у вершу
Або так, як кіт у міх.

Коли станемо старі;

Набереться дехто муки.

Бо є ще кулак коїпкий.

Не пропав я від людей,
Так у сій проклятій ямі.

Щоб попав який туди;
Зваску, казан, посидить.

На, хапай одю дрючину
Та держись, щоб не сприснув!»

Та і то як уб'єте,
Ласки в вас коли немає
І гоїти не можете

16

Як вона їм се казала.

ЛАО/ШУО 2-УЖОМ 11-10-1981

А прославшись повстанцем

Зараз тут все як шпигун

Я послав тих за народом,
Вмісті щоб ділить добро.

Я всю правду розкажу:
Розкажу вам, відкіль родом
Я, з яким живав народом.

20

Там одився я на волі —

17

«Ти попав між люд хрещений

І завівсь кошем своїм.
Жив я між таким народом,

Що хапає пвлі ротом.

Нуте лиш шкинъки сидлати

Ти ж з козацтвом не минеш.

І усіх займу їх в. п. л. н.

Ось задайте ви їм страху,
То не попадем в біду».

5

8

Звонпив? Ну, так ти, Чаплинський,
Почастуй!.. Мовчиш і ти?

То, не будши сам я дурень,

Мовив я,— скажи лиш нам.

Ось візьми ж та розпитаєм.

Се він знавши, став старатись

Лучче б відціль ви чухрали
Бо вас тут хтось прицькує».

31

34

«Чуєш, пане ти Виговський,—
Я, помовчавши, сказав,—
Коуль і весь совіт наш пдальський

Тільки би мені в руки

Тільки поговорка йде:

От тоді вже, певне, будеть

Гетьман той, щоб не наброїв
Так, що діло кинь хоч в піч!
Гетьман той вам дасть гостинці:

Я ж щоб був так, як бував.
Поцсудилиц ще посасти

Тільки мовив се я слово,
Як тут зараз і гонець.
«Батьку! Все,— сказав,— готово,
Ось поглянь у той кінець».

Так оце і ви до мене
З військом втіли прибрести,—
Ім сказав я,— а дивіться,
Чим я маю похвалиться,
Гляньте лиш на сих бурлак!..»
«Гай, гай, гай! — вони сказали,—

Побалакаты на лаві!

Д. 10

Хоть і витягла з болота,
Но Харко був неживий:

По кутках були криниці,
Коло них огонь палав,
Ступа з товкачем стояла.

Не боятимся ночі

Слобідок було хоть мало
І не встроєні були,
Но Харкові легше стало,
Бо щасливо, там жили:

«Бачив, сину, свою долю?
Гляди ж, бога не гніви!
Виполняй святую волю
І, де трапиться, живи.

Тут сказала Васька: «Як?
Дівці скажем — спить він довго»

Довго лях не подався,

І як тут остановились,
То поійшло до нас стащили

Може, являться уп'ять.
Хто тоді від них вас збавить?
Хто в вас військом буде править?

27

В Січі в нас було все справдо.

Слухайте, з чого як склалось,
Я вам мушу розказать!

То розбіглись по лісам;
Хоть їх довго там шукали.

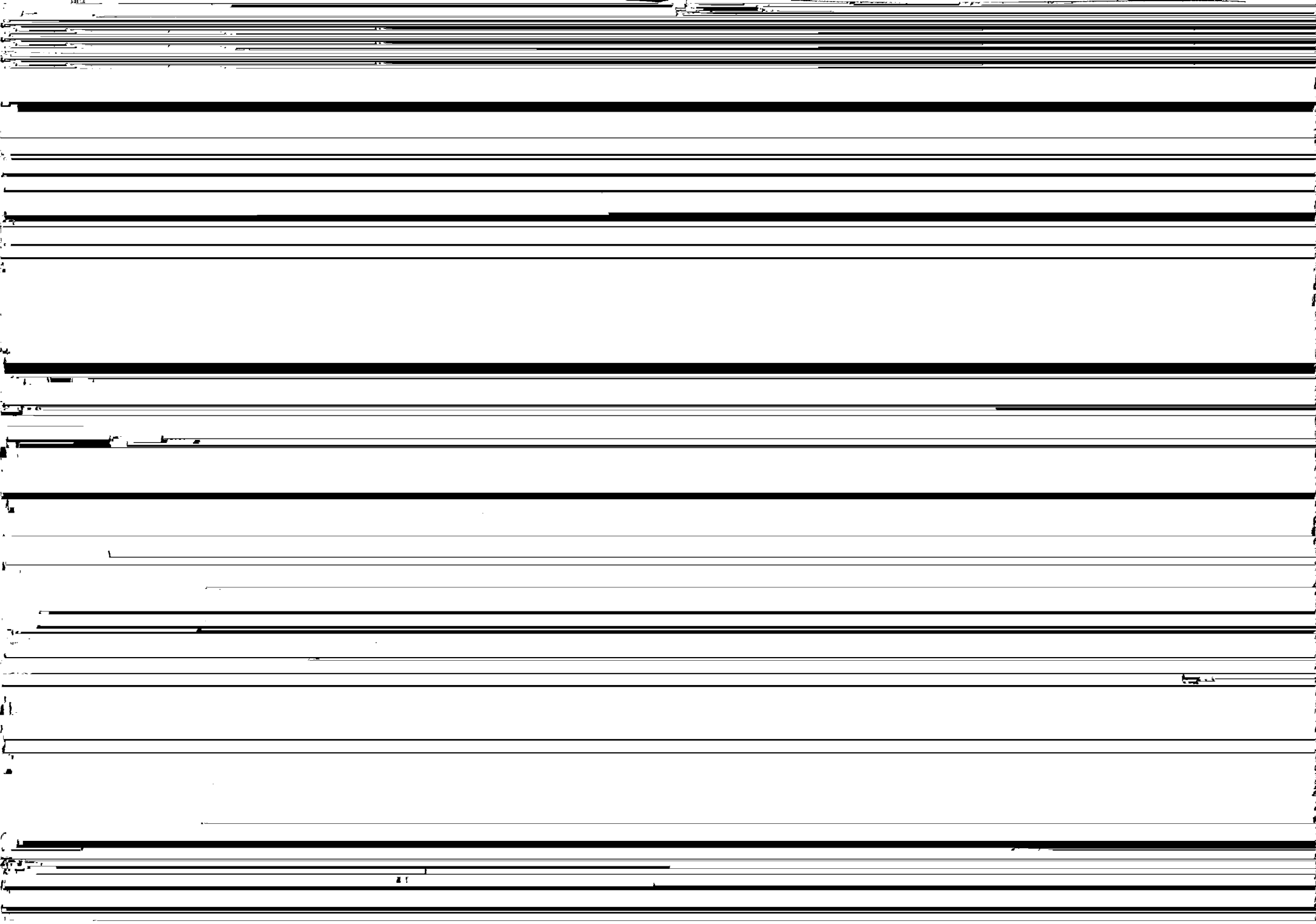
Та й послали десь-кудись.
Все про тебе всіх питають...
Утікай, поки не знають,
У...

47

Кажуть, бунімі кохай могили.

Ми царську казну відбили.

Далі дівчину послааа

ПРИМІТКИ ТА КОМЕНТАРІ

До цього збірника увійшли вибрані твої маловідомих письмен-

цях, де панщина була три дні на тиждень, поміщики стали вимагати,
щоб селяни позичували їм паразів на рік.

Пузини. В петербурзький період він написав: «От малоросса к мало-

Григорій Кошиць-Квітницький

його «Енеїди». Листів листи «Оли» майже цілком запозичені з цієї

Рукопис твору зберігається в Державній публічній бібліотеці

Після закінчення навчання висвятився на попа і жив з 1818 р.

Підставою почитання П. П. Глушак-Астемарського (Л. Багалій).

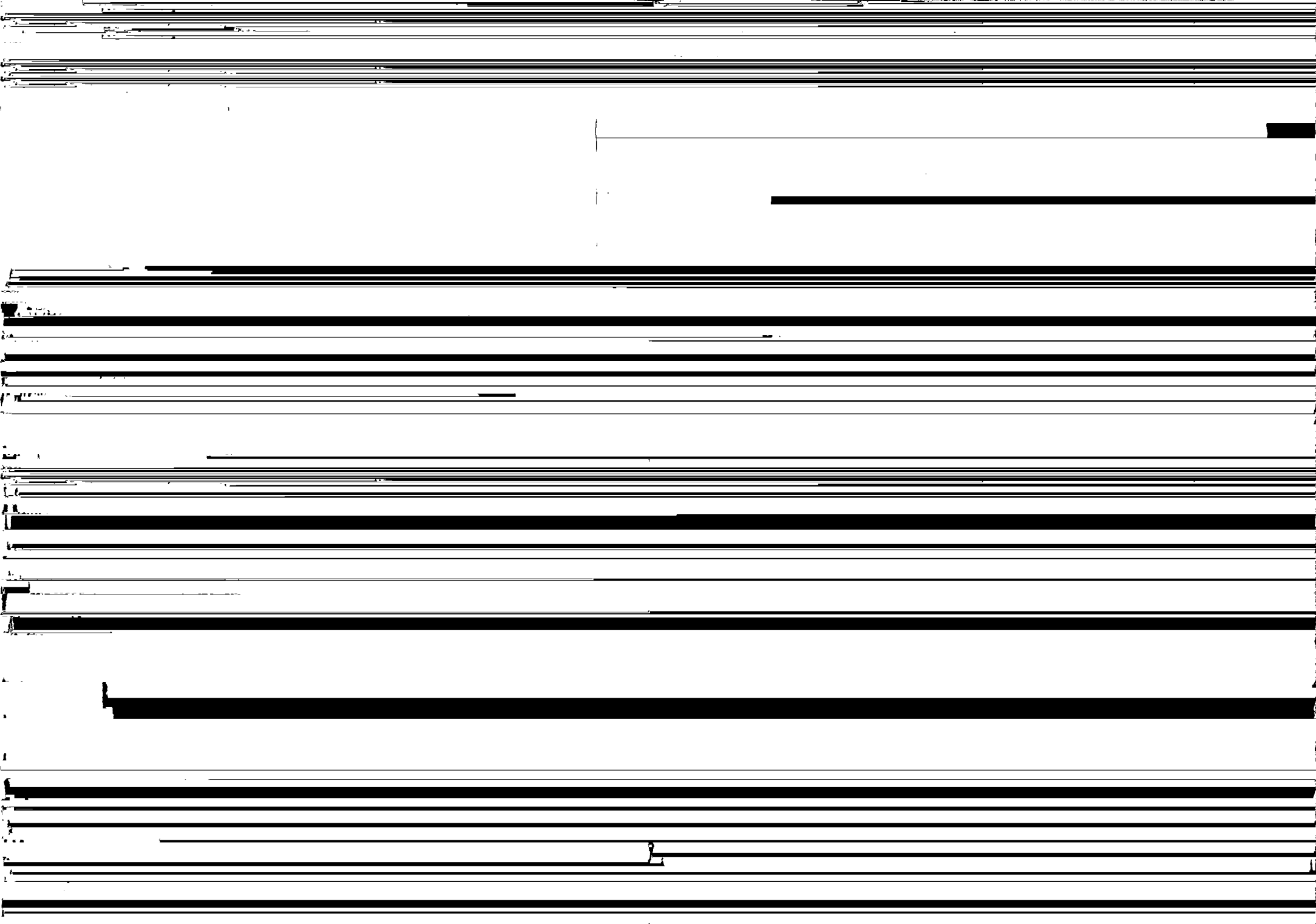

шодраківка». Як згадують сучасники, позитивно про поетичний талант
Димитрашино відзначав Т. Г. Шевченко.

ківка з гречеського лиця на козацький виворот на швидку руку пере-

БІБЛІОГРАФІЯ

Крім поеми «Вовкулака», з його творів, на жаль, більше нічого

не збереглося.

ТВОРИ ПОРФИРІЯ КОРЕННИЦЬКОГО

Вовкулака, українське пові'я, розказ в стихах. Поема написана

манні свого брата, Макаровський закінчив Полтавську духовну се-
мінацію. До 1818 року був ректором

Б. Вільхівський. Забутий листав М. Макаровський

